

Z NĚKTERÝCH NOČNÍCH MŮR
SE NELZE PROBUDIT...

ÚTEČ, NEBO NEPŘEŽIJĚŠ

TOM BALE

ZBĚSILÝ ÚTĚK MLÁDÉ RODINY
PŘED ZLOČINECKÝM GANGEM

**UTEČ,
NEBO
NEPŘEŽIJEŠ**

UTEČ, NEBO NEPŘEŽIJEŠ

TOM BALE

Přeložil Roman Lipčík

Příběh popsany v této knize je smyšlený. Jména, postavy, firmy, organizace i události jsou – kromě těch veřejnosti obecně známých – buď plodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami (živými či mrtvými), událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2016 Tom Bale

All rights reserved.

Z anglického originálu *See How They Run*

(Published by Bookouture, 2016)

přeložil © 2017 Roman Lipčík

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2017 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-975-6 (pdf)

Poděkování

Chtěl bych poděkovat své redaktorce Keshini Naidoové za všechny čas a péči, jež věnovala tomu, aby má kniha byla co možná nejlepší. Děkuji také Oliveru Rhodesovi, Kim Nashové a celému kolektivu nakladatelství Bookouture – je úžasné být v tom s vámi!

Stejný dík zaslouží moje agentka Camilla Wrayová a všichni z agentury Darley Anderson, zejména Mary Darbyová, Emma Winterová a Rosanna Bellinghamová.

Jako vždy jsem nesmírně zavázán své manželce Niki a rovněž tak rodině a přátelům. A protože na rok 2016 připadly mé abrahámoviny, myslím, že přišla ta správná chvíle, abych přátelsky houkl i na staré brachy, kamarády, které mám už čtyřicet let, možná i víc, a kteří mi celou tu dobu fandili: na Iana Gilburta, Shendona Irelanda, Roda Lamberta, Stuarta Marsoma, Denise Sorrilla a Iana Vinalla. Zdar, chlapi!

Zvláštní poděkování patří Demetře Saltmarshové, která prováděla chiropraktické zákruhy s mými rozbolavělými zády: byl to skoro až nadpozemský prožitek, když jsem poprvé po více než deseti letech seděl, aniž mě co bolelo (a psal prsty, ve kterých jsem měl opět cit).

A konečně – ti z vás, kteří četli mé předešlé knihy, vědí, že tahle si dala docela na čas. Nebudu nikoho unavovat důvody, proč to tak trvalo, jen se zmíním o tom, že co se mé autorské kariéry týče, pár posledních let pocítila víc propadů než vzepětí. Zažíval jsem chvíle, kdy jsem uvažoval, jestli to nemám zabalit a věnovat se něčemu jinému, ale v sedle mě udržely dvě věci: neochvějná podpora mé ženy a vzkazy od čtenářů, kterým se mé knihy líbily.

Takže tohle je pro všechny ty, kteří si dali tu práci a oslovili mě na facebooku nebo twitteru, pro každého, kdo se o mých knihách zmínil na svém blogu nebo byl tak šlechetný, že některou z nich recenzoval: vaše pozitivní ohlasy pro mě znamenají opravdu hodně. Díky!

Pro Niki, Grahama, Neila, Paulinu a Lukea
a na paměť Jackieho Spencera.

1

Jakýkoli noční zvuk ho teď dokázal probudit. Od chvíle, kdy se mu před osmi měsíci narodila dcera, si Harry stěží dokázal vzpomenout, kdy naposledy spal sedm hodin v kuse a probudil se do nového dne přirozeně odpočatý a svěží. Varování přátel o utrpení z nedostatku spánku se ukázala jako pravdivá.

Zvuk zazněl a vytratil se právě v okamžiku, kdy si uvědomil, že je vzhůru, oči má usilovně zavřené a srdce mu prudce buší. Ten zvuk nezpůsobilo dítě, tím si byl jistý. Muselo to přijít zvenku, patrně z uličky vzadu za domem, kam občas pronikly lišky.

Harry vyčkával, snažil se oživit si pocit, který v něm zvuk vyvolal, spánek přerušovaný jakýmsi úderem, škrábáním; kradmý ruch, jako by se něco – nebo *někdo* – snažilo, aby ho nebylo slyšet.

Nebo to jen patřilo ke snu. Každopádně když už se teď probudil, měl by se kouknout z okna a zajít se podívat na Evie a zjistit, kolik času zbývá do dalšího krmení.

Harry věděl, co všechno by měl udělat, ale nemohl. Strnule ležel, oči pevně zavřené a neodvažoval se ani dýchat.

Do domu někdo vnikl.

Jejich úpravná ulice s řadovými domky nebyla nebezpečné prostředí. Domy sice nevynikaly kdovíjakou prostorností, ale stály si na trhu dobře, protože odtud bylo blízko na nádraží, v okolí se nalézaly slušné školy, obchody s přátelskými majiteli i hospody pulzující životem, zkrátka všechny radosti, jež umí Brighton nabídnout. Nebydleli přímo v centru, ale dostatečně blízko hlavních tepen – Port Hall ležela mezi Dyke Road a Stanford Road, hrála si na uměleckou čtvrť, aby nalákala bohatší vrstvy, a měla konzervativně bohémský nádech. A tak jste na dopisních schránkách našli nalepená sdělení odmítající reklamní letáky v zájmu životního prostředí, ale všude parkovaly vozy s pohonem na čtyři kola.

Žilo tady hodně mladých rodin a Harry s Alicí patřili k nejmladším. V tuto časnou hodinu se moc lidí nevracelo domů, ačkoli v domě naproti bydlela žena, která pracovala na směny v nemocnici. Z města sem nepřestával doléhat provoz: sirény, klaksony, bouchání dveří, pištivé skřípění pneumatik a tu a tam vzdálený zdušený rachot, jak z brightonského nádraží vyjížděly vlaky. Podle momentální roční doby se tu ve větší nebo menší míře rozléhal zpěv ptactva, který byl většinou příjemný a málokdy rušil s výjimkou pronikavého vřískotu racků – přesněji *zasraných* racků, jak se jim tady říkalo.

Tohle všechno tvořilo zvukový doprovod Harryho nocí, všechny ty zvuky znal, očekával je a nepředstavovaly hrozbu. To, co právě zaslechl, znělo však zcela jinak.

Ale přece se nemohl nikdo dostat do domu, aniž ho probudil. No ne? A kdyby tam i někdo vnikl, spokojil by se s tím, co našel v obýváku, a ukradl by tedy blu-ray přehrávač a playstation 4. K tomu nějaké peníze v hotovosti a třeba telefon nebo iPad. Harry si nevybavoval, co se tam právě povaluje, ale jednou věcí si byl jistý: zloději jsou oportunisté. Určitě by neriskovali výstup do patra nebo nebezpečí, že se obyvatelé domu vzbudí.

Proč se tedy Harrymu zdálo, že je někdo přímo tady, v jejich ložnici?

Opatrně a velice zvolna vydechl vzduch, který zadržoval v plicích. Otevřel oči a vzpomněl si, jak ho už párkrát vyděsila kočka odvedle: ta rána jako na tympány, když hupsla na popelnici, a její usedavý nářek připomínající pláč týraného dítěte. Harry si přál, aby se ty zvuky ozvaly právě teď a rozptýlily tak přelud nebezpečí.

Nic.

Nebyl to totiž přelud.

Zaměřil pozornost na bezprostřední okolí. Alice tvrdě spala a zatím tvrdě spala i dcerka. Plánovali, že až trochu povyroste, bude Evie spávat vedle v dětském pokojíku. Prozatím léhala v proutěném koši na rozkládacím houpacím stojanu hned vedle Aliciny půlky postele a té v případě, že zaslechla sebemenší nepokojné zavrnutí, stačilo, aby se jen natáhla a mimino utišila.

Evie měla svůj speciální dechový rytmus, oddychovala překotně jako někdo, kdo právě dokončil běžecký závod, a výrazně k tomu pochruovala, což Harryho kupodivu okouzlovalo i za situace, kdy byl tak zmožený, že by si nejraději vydloubal oči a zaplnil důlky cementem.

V pokoji neustále vonělo mléko, Eviino poznávací znamení, leč Harry si všiml, že se ho teď snaží něco přebít: silný kyselý pach mužského potu a zatuchlého šatstva, který tady neměl co dělat.

A dýchal tu ještě někdo jiný. Nebo se mu to jen zdálo?

Napjal všechny svaly a se zvýšenou pozorností naslouchal...

A potom se z přitmí ozval neznámý hlas:

„Probud se, ospalče.“

Alice odpověděla trhavým pohybem končetin. Nejspíš se domnívala, že zaspala a promeškala čas krmení. Harry se pokoušel promluvit, chtěl ji nějakým způsobem přinutit, aby mlčela a nehýbala se. Uvědomil si, že největší nadějí na to, že se jí nic nestane – že *přežije* –, bude mít, když vetřelec získá dojem, že je v ložnici jen Harry. Slova z něj však nevycházela, a když na to pohlédl s rozumem, pochopil, že je to směšná představa. Světlo, které dovnitř pronikalo skrz záclony, stačilo bohatě k tomu, aby bylo vidět, kolik lidí se tu nalézá.

Tři.

Při té myšlence – když si uvědomil, že je tu i jeho malá dcera – se vyděšeně posadil a hlavou mu uháněly myšlenky. Postel se zachvěla, jak se Alice s povzdechem protáhla a pak se obrátila ke koši s dítětem.

„Harry...“

„Psssst!“

Protřel si oči a snažil se lépe zaostřit na tmavý stín, jakýsi obrys napravo od dveří. Ten se právě pohnul k posteli, když se k Harrymu Alice otočila se slovy: „Vždyť tvrdě spí. Proč...“

„Podívej se.“ Harry zvedl ruku a letmo uvažoval, jestli z nedostatku spánku neblouzní. *Jo, to ano, prosím: ať se Alice rozesměje a řekne, že kromě nás tu nikdo není.*

Alice se však nerozesmála. Nadechla se, jako by se chystala vykřiknout, pak v sobě ten popud potlačila vedena nejspíš stejným instinktem, kterým reagoval i Harry: nechat Evie spát, uchránit ji, ať se dál děje cokoli.

Postava stále vyčkávala u noh postele. Byl to muž, vysoký, širokoplecí muž, ale přesnější podobu v obrysu postavy nevypozorovali.

„Vypadněte odtud.“ Harry svůj hlas skoro nepoznal. Styděl se za to, jak se mu třese, jako by takový chabý povel svedl přímět zloděje, aby se spakoval a zmizel.

Neznámý se místo odpovědi mírně pootočil a podíval se za sebe. Zazněl tichý smích. A v tom okamžiku si Harry uvědomil, že tohle není vloupání. Tohle bylo něco mnohem, mnohem horšího.

2

Dveře ložnice se otevřely, jako by na ně působila černá magie. Rozsvítilo se stropní světlo a přidalo k listopadovému jitru chladnou porci reality. Oba sebou vyděšeně cukli a Alice se s vypětím sil ovládla, aby nevyjekla.

Do pokoje vešel druhý muž. Byl menší a štíhlejší než první, ale jinak vypadal podobně. Oba měli na sobě černé kombinézy doplněné koženými rukavicemi a masky z latexu – obličej prvního se skrýval za klaunskou tvář, druhý si navlékl masku Freddyho Kruegera.

Přes boty měli natažené plastové návleky upevněné kolem kotníků gumovými páskami. Když si toho Harry všiml, jeho zděšení se výrazně zvýšilo. Skutečnost, že si nepřikryli pouze ruce a obličej, ale i *obuv*, že měli obalené celé tělo, aby nezanechali stopy DNA, svědčila o tom, že to nejsou amatéři. Věděli přesně, co dělají.

Alice si toho možná všimla také. Možná se rozhodla nebrat na to zřetel. „Kra... krabíčka na šperky,“ vykoktala. „Na toaletním stolku. Ve... vezměte si ji a běžte.“

Druhý muž odfrkl a maska zvuk zdusila tak, že skoro zněl, jako by ho vydal Darth Vader. Evie v kolébce popotáhla a muž k ní otočil hlavu.

Harry ztuhl připravený vystartovat z postele, kdyby se některý z vetřelců k dceři přiblížil.

„Kde je?“ zeptal se první z nich.

Ticho.

Harry si odkašlal. „Cože?“

„Renshaw. Kde je?“

Alice zavrtěla hlavou, vypadala zmateně. „Kdo?“

„Renshaw. Edward Renshaw.“

Tón hlasu byl netrpělivý, ale nijak zvlášť nervózní. A zněl poměrně kultivovaně, Harry v něm postrádal hrubý primitivní akcent spodiny, který instinktivně očekával.

Chvilí na oba neznámé zírali, pak si vyměnili bezradné pohledy. Harryho maně napadlo, že za mnoho let by se takhle příhoda mohla stát základem anekdoty pro pobavení společnosti. Na dovolené potkají nové známé, a až s nimi budou některý večer popíjet, Alice navrhone: „Pověz jim, jak k nám tehdy v noci vtrhli ti dva grázlové a jak se pak divili, že jsou na špatné adrese.“

Pocítil příliv úlevy: „Neznáme nikoho toho jména,“ odvětil a Alice se přidala: „Slyšíme ho poprvé.“

První muž se podíval nejprve na Harryho, pak na Alici. Oči mu byly za maskou sotva vidět, ale i tak bylo zřejmé, že má pronikavý pohled.

„Edward Renshaw. Je mu něco málo přes šedesát, pochází ze středovýchodní Anglie. Snědý, má tmavé vlasy.“

„A je to pořádněj cvalda.“ Druhý mluvil drsněji než jeho společník. Zvedl ruku do výše ramen. „Asi takhle vysokej.“

„Používá i jiná jména. Například Grainger. Nebo Miller. A může se vydávat za doktora.“

„Neznáme ho.“ Harrymu se dělalo skoro nevolno, jak moc se snažil, aby mu věřili. „To je omyl.“

„Jak dlouho tady bydlíte?“ zeptal se druhý.

„V únoru to budou dva roky.“ Alice mluvila tak sebejistě, že to Harrymu dodalo sílu.

Doplnil Alici: „Před námi tu žila osmdesátiletá paní. Musela jít do domu s pečovatelskou službou. Paní...“

„Stevensová,“ dopověděla za něj Alice. „Beryl Stevensová.“

Harry důrazně přikývl. Chtěl u obou mužů vzbudit zdání, že padli na čestnou a upřímnou dvojici a že se snaží být i za výjimečně stresující situace maximálně nápomocní.

Alice pokračovala: „Beryl byla stará panna. Žila sama...“

První muž jí skočil do řeči. „Dostali jste balíček.“

Harry cítil, jak sebou Alice při tom přerušení trhla a kolenem mu narazila do nohy. Podíval se na ni v obavách, aby si ve snaze zbavit se jich nezačala

vymýšlet přílišné nesmysly. Nehnutě zírala na chlapa v masce Freddyho Kruegera, který vytahoval cosi z kapsy kombinézy.

Nůž.

„Přišel vám někdy tenhle týden,“ navázal první muž. „Byl adresovaný panu E. Graingerovi.“

Evie sebou začala šít, kopala do přikrývky. Nejspíš ji vzbudily hlasy a jasné světlo. Na každý pád by zakrátko měla dostat najíst; hodiny na nočním stolku ukazovaly, že je pár minut po třetí.

„Proč bychom přijímali zásilku adresovanou nějakému Graingerovi? Nebo Renshawovi.“ Harry se snažil mluvit vzdorovitě, ale ne rozzlobeně. „Nebydlí tady. Neznáme ho.“

„Přišel na adresu Lavinia Street 34.“

Alice zvedla ruku jako ve škole. „A víte o tom, že v Brightonu je i Lavinia Drive? A taky Lavinia Crescent. Pošta to mohla splést. Dost dlouho nám chodily reklamní letáky s adresou Lavinia Crescent 34.“

První z mužů si povzdechl, jako by Alice s Harrym zkoušeli jeho trpělivost. „Připadá mi, že si neuvědomujete vážnost situace.“

Jeho společník přikývl. „Potřebujou lekci.“

Harry tomu chvíli nerozuměl. Mozek mu v šoku vysadil. Pochopil, teprve když druhý muž přikročil k proutěnému koši.

Ublížit Evie, to byla ta lekce.

3

„Nesahejte na ni!“ zařval Harry. Vymrštil se z postele a srazil se s Alicí, která také vyskočila s úmyslem chránit dítě. Muž k ní napráhl nůž, aby ji od toho odradil.

„Klídek,“ protáhl první chlapík. „On to s dětmi umí.“

Uchechl se vlastnímu vtípu, který pronesl k nevěře nevzrušeným tónem. Harry se ohlédl a uviděl, že muž teď drží v ruce malou černou pistoli.

„Vrať se zpátky,“ vybídl Harryho. „A lež klidně. Mrtvej hrdina je nám k ničemu.“

Harry nemohl jinak než poslechnout, ale tváří v tvář své bezmoci měl pocit, jako by mu někdo svíral srdce v pěsti. Alici poručili, aby si lehla vedle něho. Poslechla a oba se chvěli tak silně, že pod sebou cítili vibrovat matraci. Evie nesouhlasně zanaříkala: *Já vás neprobudila. Proč budíte vy mě?*

Muž s nožem vzal za příkrývku a strhl ji z postýlky jako kouzelník odhalující úžasné překvapení. Evie teď ležela odkrytá, ve svém růžovém květovaném pyžamku vypadala strašně maličká a zranitelná, až Harry hrůzu, kterou prožíval, hrůzu z toho, že ji ztratí, málem nedokázal snést.

Alice ho vzala za ruku a silně ji stiskla. Podobně mu sevřela ruku v závěrečné fázi dlouhého a komplikovaného porodu. Harry si před ní připadal ještě víc k ničemu než tehdy.

„Takže lekci,“ prohlásil chlap s nožem a bleskurychlým pohybem popadl Evie za přední díl pyžama a zvedl ji do vzduchu, jako by jejich milovaná holčička byla potrhaná hadrová panna, kterou není těžké pohodit a zapomenout na ni.

Harry cítil, jak Alice vedle něj ochabla. Po kratičké chvilce, během níž se zřejmě vzpamatovávala z leknutí, spustila Evie povyk, který se nesl pokojem jako siréna. Přestože rodiče její křik vyděsil, nebylo to poprvé, co v noci plakala, a Harry si uvědomoval, že to nebude stačit k tomu, aby se sousedé začali zajímat, co se tady děje.

Nářek probudil Alici z ochromení. Skočila k dceři a nedbala na muže s pistolí, jenže jeho společník ucouvl a ucukl rukou, takže pyžamo zapružilo jako lano na bungee jumping a Evie na jeho konci se rozhoupala. Muž zvedl obě ruce k hrudníku, takže dítě i nůž se ocitly mimo Alicin dosah.

„Žádné prudké pohyby, nebo ji podříznu. Takhle malé děti v sobě moc krve nemají. Chcete ji vidět rozlitou po koberci?“

Alice zoufale zakňourala. Harrymu se zdálo, že se zakňučení neubrání ani on, tak ho nastíněná představa vyděsila.

„Bylo by to plejtvání,“ pokračoval ten s nožem. „Kolik bysme za ni mohli dostat?“

Mířil svou otázkou na parťáka s pistolí, ten však krátce zavrtěl hlavou. Přistoupil k Harryho půlce postele.

„Tady můj kamarád – můžeme mu říkat Freddy – je psychopat. Dokáže

vaše děcko stáhnout z kůže jako králíka a ještě si u toho bude hvízdát. Ale to nebude potřeba, protože vy budete spolupracovat. Že mám pravdu?“

Harry ze sebe nedokázal vypravit slovo. Jeho myšlenky bezmocně prolévaly u představ, že ti dva Evie zabijí nebo zmrzačí, protože ji rodiče nedokázali ochránit. Teprve když zaslechl Alicino zavzlyknutí, podařilo se mu přikývnout. *Ano, budeme spolupracovat.*

„Tak teď se pěkně zklidníme, co říkáte?“ Muž s pistolí pokynul „Freddymu“, který odtáhl koš do bezpečné vzdálenosti od postele a z výšky do něj Evie pohodil. Nejprve pronikavě zavřískla a pak začala zoufale lapat po vzduchu, jako by se odnaučila dýchat.

„Prosím, ne,“ vykřikla Alice. „Vždyť je jí jen osm týdnů. Nechte mi ji pochovat.“

„To nejde,“ odmítl Freddy.

„Prosím vás. Tohle si nezaslouží.“

„To máte pravdu,“ souhlasil ten s pistolí. „Loajalita k Renshawovi za život vaší dcery nestojí.“

Harry roztáhl ruce v gestu, jakým se dovoláváme zdravého rozumu. V hloubi duše si uvědomoval, jak je to marné, ale uvážlivé a slušné jednání mu bylo vlastní, stejně jako v sobě měl zakořeněnou představu, že mu druzí budou oplácet stejnou mincí.

„O tom Renshawovi vám nemůžeme nic říct, protože nevíme vůbec, kdo to je. Nemáme tušení. Nedokážeme vám tedy vyhovět. Copak to nechápete?“

Ticho, jež následovalo, nebylo běžné odmlčení. Harry uvažoval, jestli ti dva tušili, že situace dospěje k mrtvému bodu. Jestli takový vývoj dokonce nevíkali. Ono ticho mu připadalo jako signál k akci.

Nepletl se. Pistolník k němu vystartoval a vrazil mu ústí zbraně do prsou. Jeho druhá ruka dopadla bolestně Harrymu na obličej a přinutila ho klesnout hlavou na polštář. Alice se pokusila vykřiknout, ale Freddy použil Eviinu příkrývku jako rouбіk a kus nacpal Alici do úst. Evie ten nenadálý ruch vyplašil a začala znovu naříkat.

Nakonec Freddy stáhl z manželské postele prošívanou deku a mrštil s ní do kouta. Obrátil se zase k lůžku a očima, z nichž sálala zlost, si měřil Alicinu postavu v hedvábném pyžamu.

„Svlíkni se.“

Povel doprovodilo máchnutí nože, který škrábl Alici na krku a zanechal po sobě pár jasně červených kapek krve. Harry sebou zuřivě zazmítal, ale muž s pistolí ho držel pevně a hlavu mu odkláněl stranou, aby měl jistotu, že na svou ženu dobře vidí.

Alice s obličejem strnulým hrůzou si začala rozepínat kabátek pyžama, ale Freddy ztratil trpělivost a rozerval ho. Alice nosila podprsenku pro kojící a on ji v zuřivém spěchu rozřízl. Při pohledu na její obnažená prsa mimoděk zavrňel a Harrymu se z toho hrdelního zvuku zvedl žaludek.

„Dám vám ještě jednu příležitost jít s pravdou ven,“ pravil ten s pistolí. „Ale nejdřív se tady můj kamarád trochu poměje.“

„Jasně, rozumím,“ uchechtl se Freddy. „Poměju se.“

Alice se třásla. Ruce měla natažené podél těla; strach jí nedovolil se zakrýt. Muž přidřepl vedle postele a Harry si všiml, jak škulba nohama v instinktivním popudu odtáhnout se. Bojovat nebo utéct – jenže nic z toho nemohla.

Harry musel odolat pokušení zavřít oči. Utéct před tím by bylo ještě osudnější než se na to dívat. Freddy se nakláněl dopředu, hlavu měl už jen pár centimetrů od Alicina břicha. Zdálo se, že pozoruje, jaké známky na ní zanechal porod: povadlou kůži, stříbřité strie, jež den za dnem vybledávaly, jak ji Harry ujišťoval.

Freddy si stáhl masku z brady. Harry zachytil zarostlý podbradek a vlhké rty; nad spodním prokmitl v pootevřených ústech tlustý růžový jazyk a přisál se k Alicinu ňadru nalitému mlékem. Její nový výkřik zdusila příkrývka. Přehlušil ho lačný mlaskavý zvuk, jak ten člověk sál její mléko, a bylo to něco odporného.

Harry sebou zmítal a snažil se vytrhnout, odstrkoval ruku, která mu držela hlavu, a bylo mu v té chvíli jedno, jestli ho zastřelí. I smrt se zdála přijatelnější než tohle, než jen bezmocně ležet, zatímco...

Jenže Alice na něj upírala prosebný pohled, kterým ho žádala, aby nekladl odpor, aby zůstal naživu. Člověk s pistolí dal Harrymu ránu pěsti do žaludku a bolest na chvíli všechno zastínila. Úpěl a rozkašlal se, ucítil, jak mu do krku stouply šťávy, spolkl je a pak konečně zůstal bez hnutí ležet, ponížený a poražený.

Freddy s hlasitým mlasknutím zvedl ústa z Alicina prsu, a když vstával a přetahoval si masku zpátky na místo, měl rty od mléka. „Chutná to divně.“

„Do čaje by sis to asi nenalil, co?“ zeptal se ten s pistolí.

„To teda ne. Ale udělal bych jí to hned.“ Freddy s frknutím ukázal na Harryho. „Spouťtej ho a zguštíme si na ní oba.“

„To ne!“ vykřikl Harry. „Jste na špatné adrese. Nejsme ti, které hledáte. Já vám povím, co budete chtít, abych zachránil svou ženu a dceru. Cokoli. Ale nebude to pravda. Pravda totiž je, že my toho člověka, kterého hledáte, neznáme. A já mám dojem, že vy to víte.“

Slova se z něj řinula jako odsouzencova poslední zoufalá prosba o milost. Představoval si při nich pohřební průvod. Tři černé vozy, tři rakve, jedna tak maličká, že vypadá jako hračka...

Čekal. Ještě nikdy nezažil tak dlouhé a tak mučivé čekání. Nevěděl, jak zareagují. Možná beze slov. Jen výstřelem nebo švihnutím čepele. A Evie celý ten čas plakala a nebylo v jeho ani Aliciných silách, aby jí pomohli.

Muž s pistolí nakonec obešel postel a zamířil ke svému kumpánovi. Cestou si všiml něčeho na zemi, sehnul se a zvedl to. Současně se dal do řeči:

„Pravidla jsou následující. Nepůjdete na policii. Jakmile se na ni obrátíte, *zjistíme to*. O všem, co v téhle věci podniknete, se dozvíme.“

Držel v ruce balíček vlhčených ubrousků. Zápolil s ním neohrabanými prsty v rukavicích a nakonec jich vytáhl několik smotaných do velkého chuchvalce.

„Neuvidíte nás, ale my vás budeme mít pod dohledem. Jestliže to oznámíte, vaše dcera zemře. Policie vás neochrání. Můžou se holedbat, jak chtějí, ale nezvládnou to. Dvacet čtyři hodin denně, týden za týdnem, celé měsíce – to prostě nedokážou. Rozumíte?“

Harry přikývl. Alice ne. Zdálo se, že se po prožití situaci nedokáže pohnout.

Člověk s pistolí k ní přistoupil, nejprve ji zbavil provizorního rouбіku a pak jí ubrousky otřel ňadro. Odstraňoval DNA.

„Až Renshawa najdeme – a my ho najdeme – vyslechneme ho. Pokud vyjde najevo, že ho znáte a že jste mu jakýmkoli způsobem pomáhali, důsledky budou stejné. Vaší dcery se zmocníme ve chvíli, kdy to budete nejméně očekávat. Pak si přijdeme pro tvoji ženu. Nakonec přijdeš na řadu ty. Je to jasné?“

Harry znovu přisvědčil.

„Nahlas.“

„Ano. Chápu.“

Pistole zamířila na Alici. „A ty?“

„Ano.“ Zbraň se ani nepohnula, tak to opakovala. „Ano. Rozumím.“

Freddy si znovu odfrkl a Harrymu se zdálo, že se mu to tak úplně nelíbí. Že se svým společníkem nesouhlasí. Freddy by se tu klidně ještě zdržel.

Harry si uvědomil, že se nechal příliš snadno uchlácholit vyhlídkou na to, že budou už brzy volní. Ten chlap, tenhle *psychopat*, by klidně mohl zvednout ruku a místo rozloučení podříznout Evie, aniž by tomu mohli jakkoli zabránit.

Pak promluvil ten s pistolí: „Vrať jim ji.“ Načež Freddy podebral Evie jednou rukou, což vyvolalo novou vlnu trýznivého nářku. Pohodil nemluvně na Alici, která ho k sobě ochranitelsky přivinula, přetáhla přes sebe deku a odvrátila se od dvojice vetřelců.

„Zůstanete přesně deset minut na místě. A policii ani slovo.“

„Jo, a ne abyste se zítra probudili a připadalo vám to všechno trochu jinačí, než jaký to bylo ve skutečnosti,“ ušklíbl se Freddy. „Teď jste posraný až za ušima z toho, co všechno vám můžeme provést. Tak si to zapamatujte, jasný?“

Odcouvali ke dveřím, nepřestávali na oba mířit pistolí a pak vyklouzli z ložnice.

Harry s Alicí se nedokázali ani pohnout, i kdyby chtěli. Naslouchali, jak nezvaní návštěvníci scházejí po schodech, jak zarachotila bezpečnostní západka na dveřích. Ty se otevřely, pak se přibouchly a ti dva byli pryč.

Měli to za sebou.

Jenže to byl teprve začátek.

4

Harry nabral zhluboka dech a skulil se z postele, čímž přiměl Alici k výkřiku: „Co to děláš?“

„Pšššt.“ Skloněný vyběhl z ložnice. Nohy měl jako z gumy, podlamovaly se pod ním, ale do dětského pokoje ho donesly. Malé okno tam nabízelo lepší pohled do ulice.

V místnosti byla tma, a tak usoudil, že ho neuvidí, jak vyhlíží skrz žaluzie. Venku spatřil stát dodávku. Světla měla rozsvícená. Podle všeho renault. Ti dva do ní nasedli, zasunuli dveře a auto vyjelo.

Riskl to a podíval se pořádně, s obličejem přitisknutým na lamely. Dodávka dojela na konec ulice, ale na to, aby přečetl poznávací značku, byla moc daleko. Blikla brzdová světla. Odbočka doleva by je zavedla do Port Hall Road, jež ústila do Dyke Road, po které se dalo nejrychleji vyjet z města, jenže řidič zahnul doprava, rozhodnutý patrně pro složitější cestu přes železniční přejezd a dolů k Preston Parku.

Nebo nejeli nikam. Možná zamýšleli jen objet blok.

Jak to říkal ten s pistolí? *Budeme vás mít pod dohledem.*

Harry odstoupil od okna a zaslechl, jak Alice kašle a dáví. Rozběhl se do ložnice a uviděl, jak sedí s hlavou skloněnou a neobratně drží Evie tak, aby ji nepotřísnila zvrátky pokrývajícími prošívanou deku.

„Je ti něco?“ Potrásl hlavou nad hloupostí té otázky. „Ukaž, já ji...“

„Ne!“ Prudkost reakce ho zaskočila, že se mimoděk stáhl. Teprve pak její výraz změkl. „Zrovna pije. Uklidnila se.“

Harry vytáhl čisté ložní prádlo a osušku a pak, zatímco se Alice na chvíli postavila a při kojení si otírala obličej, povlékl čisté postel a vyměnil deku.

„A co tvůj krk, jak tě řízl?“

Přitiskla si na ránu osušku a pak se podívala, jestli na ní zůstala krev. „To nic, je to jen škrábnutí.“

Odnesl znečištěné ložní prádlo do koupelny a tam se musel na chvíli přidržet okraje vany, protože se mu dělaly barevné mžítky před očima. Uvědomil si, že ho šíleně bolí hlava, což ho nepřekvapovalo s ohledem na bouli, která mu vyrašila v místě, kde utržil úder pistolí. Chvíli uvažoval, že by do sebe nejraději nasypal půl tuby paracetamolu a pak si při zhasnutých světlech někam lehl.

Jenže dodávka možná jen objíždí blok.

Znovu se zašel podívat na Alici a na poslední chvíli si rozmyslel znovu jí položit tu nejpitomější otázku, jakou vůbec mohl vymyslet: *Není ti něco?*

Nikdy jsem se necítila líp. Díky. Co ty?

Místo toho jí oznámil: „Zajdu do přízemí.“

„Opatrně.“

Přešel její starost nedbalým gestem, ale nahoře na schodech zaváhal. Světla na odpočívadle a v chodbě se ovládala dvojitým vypínačem. Rozsvítil obě a seběhl ze schodů; na stupních potažených kobercem mu ujížděly nohy. Dole se prudce zastavil, jako by doufal, že tím trikem přinutí dalšího vetřelce, aby vylezl z úkrytu.

Nikoho však neošálil. Byli tady a už odešli.

Domovní dveře našel zavřené. Harry je zajistil zástrčkou a přidal i bezpečnostní řetěz. Otevřel skříňku pod schody, kde přechovával skrovnou sbírku náradí. Jako kutil nestál za moc, ale v každé domácnosti se přece hodilo tesařské kladivo.

Teď měl pocit, že si nikdy nic lepšího nepořídil. Proti pistoli by s ním sice moc nezmoohl, tím se však teď nehodlal zabývat. Cítil se lépe, když ho sevřel v ruce, a na chvíli se oddal představě, jak svým trapičům rozbíjí lebky.

Pak prohlédl prostory v přízemí: nevelkou kuchyň, protáhlý úzký obývací, kde i jídávali. Neobjevil nic rozbitého ani vyrabovaného, ale připadalo mu, že některé věci leží jinde než včera, jako by to tu někdo zběžně prohledal. Hledali vetřelci ten balíček? Nebo důkaz, že tady bydlí onen záhadný Renshaw?

V jídelně zjistil, že dveře na zadní dvůr jsou vylomené. Dřevěný rám nenesl stopy poškození a dveře se daly zavírat, ale západka nedržela. Zatím to napravil provizorně tím, že provlékl držadly provaz, a tak udržel dveře zavřené. Pak ho napadlo, že takové opatření je nedostatečné, a zaklínil pod ně ještě kuchyňskou židli.

Starost mu dělalo spíš kuchyňské okno. Vyrazit ho a prolézt dovnitř nebyl problém. Vyřešil to tím, že zavřel vnitřní dveře a opřel o ně žehlicí prkno – primitivní, nicméně účinný způsob včasného varování. Kdo dveře otevře, povalí prkno a rámus, který tak způsobí, Harryho probudí.

Uf! Pokud po dnešku ještě vůbec někdy usne.

Kladivo si odnesl nahoru a dumal, jestli tím dává najevo sílu nebo přiznává slabost.

Alice ležela na zádech a oči měla zavřené, takže neviděla, jak zasunul kladivo pod polštář. Evie se k ní tulila; byla sice vzhůru, ale už nakožená. Napadlo ho, jak absurdní poklid z té scény vyzařuje. Nebylo by vhodnější připustit si, že se stalo něco zásadního? Čelit té vřavě, která kypí hned pod povrchem?

To se snadno řekne. Mohl se utěšovat jen tím, že Evie z toho pro budoucnost nezůstane žádná vzpomínka. Jeho a Alici to však natrvalo poznamenalo. Poznawal to z toho, jak otevřela oči, vrhla na něj letmý pohled a okamžitě odvrátila zrak. V duchu spatřil muže v masce Freddyho Kruegera, jak saje z jejího prsu. Zahnal tu představu.

„Jsou pryč?“ zeptala se.

Prisvědčil. „Odjeli v dodávce, myslím, že v renaultu. Espézetku jsem nepostřehl.“

Rozhodl se, že si nechá pro sebe, kam zabočili. Místo toho jí pověděl o dveřích na dvůr a o tom, jak je zabezpečil. Během řeči se Evie začala vrtět a pomrkávat.

„Světlo je na ni moc prudké,“ poznamenala Alice.

Harry rozsvítil noční lampu a pak zhasl stropní světla. Vlezl do postele, lehl si na bok a zlehka čechral čupřinu Eviiných světlehnědých vlásků.

„Vážně se jí nic nestalo? To, jak ji držel...“

„Prohlédla jsem ji. Na bříšku má, myslím, modřinu...“ Zajíkla se. Harry se natáhl přes Evie a položil Alici ruku na rameno.

„To přejde,“ pravil. Podle tónu vlastního hlasu však nebyl přesvědčený, že tomu skutečně věří.

Alice mlčela a Harry neměl tušení, co se jí honí hlavou. Ležel vedle ní a trápilo ho, aby neuváženou poznámkou všechno jen nezhoršil. Při zvuku tichého pochrupování zbystril. Evie usnula.

„Mám ji položit do postýlky?“ zašeptal.

„Ještě ne.“

S Aliciným hlasem nebylo něco v pořádku. Harry se posadil a uviděl, že se jí po tvářích koulí slzy. Vypadala jako někdo, koho sužuje neovladatelný žal, ale přitom to nedala najevo nahlas.

„Alice...!“

„Pst! Prosím. Ještě jsem se s tím nevypořádala...“ Popotáhla. „To přejde. Takhle to překonám.“

Harry neměl na vybranou a musel jí to umožnit, pokud se domnívala, že tohle je nejlepší způsob. O to větší starosti mu to však dělalo. Chtěl se na jejím konejšení aktivně podílet, ne tu jen ležet jako figurína.

Navíc, o jedné věci si promluvit *museli* – a to hned.

5

„Neuvědomili jsme policii.“

Měl dojem, že to zní méně riskantně, když to jen konstatuje. Harry neměl v úmyslu jakkoli ovlivňovat Alicin postoj. Potřeboval zjistit, jaký na to má názor, protože sám nevěděl, co si má myslet.

Přestala plakat a promluvila téměř normálním hlasem, i když tón měla nevýrazný. „Vždyť jsi je slyšel. Nemůžeme.“

„Nevím, jak by se o tom mohli dozvědět.“

„Budou nás mít pod dohledem.“

Harry se pořád ještě nerozhodl, jestli jí má prozradit, kterým směrem odjeli. „Považuješ to za pravděpodobné?“ zeptal se.

„Nevím.“ Alice znovu popotáhla. „Snad ne.“

„Jestliže nás *opravdu* sledují, máme o důvod víc obrátit se na policii, protože to znamená, že s námi ještě neskončili. Pokud bereme jejich hrozby vážně, musíme to ohlásit. Zajít na policii a všechno jim povědět.“

Alice se nad tím zamyslela. K obličejí jí přilnulo pár pramenů tmavě hnědých vlasů. Odhrnula je a obrátila se k němu. Oči měla červené a nateklé.

„Dobře, ale co bychom o nich policii řekli? Neviděli jsme, jak vypadají. A měli rukavice, takže otisky prstů tu nezanechali. K čemu to bude?“

„Můžeme popsat, jak mluvili. Ten s pistolí měl docela kultivovaný projev, nezdálo se tí? Jako by patřil ke střední společenské vrstvě.“

„Jakou to s tím vším má souvislost?“

„No, jen že to tak úplně neodpovídá profilu někoho... jako on.“ Rozhodil bezmocně ruce. „Já vlastně nevím. Asi mluvím z cesty.“

Alice zvedla hlavu, aby se podívala, kolik je hodin. „Tomu se nemůžeš divit, vždyť je tři čtvrtě na čtyři ráno.“

„Co chceš teda dělat?“

„Tohle.“ Natočila se tak, aby na něj viděla, a hmatala pod dekou, až našla jeho ruku. „Když to ohlásíme, budeme muset policii popsat, jak to všechno

probíhalo. To znamená přiznat, co mi ten chlap udělal.“ Na chvíli silně zavřela oči. „Pak toho budou plné zprávy.“

„Nemusí to tak dopadnout. Nejspíš bychom si mohli vymocit záruku, že naši totožnost utají.“

„V dnešních časech? Nebud' směšný, Harry. Dřív nebo později se to dostane ven, to ti přece musí být jasné. A při představě, že se o něčem tak osobním bude psát v *Argusu* nebo že se to dostane do místního zpravodajství... Nesnesla bych pomyslení, že každý zná i ty nejmenší podrobnosti, ani to, jak by po mně na ulici všichni pokukovali.“

„Tak dobře.“ Harry si nebyl jistý, že se s ní ztotožňuje, ale uvědomoval si, že na jejím místě by patrně reagoval stejně.

„A taky kvůli Evie. To, co patří minulosti, dnes už nevyprchává tak jako dřív. Představ si ji, jak za deset patnáct let začne chodit na internet a bude si pročitat zprávy.“ Popotáhla. „Podle mě nemá smysl o takovém řešení uvažovat, když se nám nabízí možnost zapomenout, že se to vůbec stalo.“

Skličeně přikývl. „Jenže podaří se nám zapomenout?“

„Zkusíme to.“

Na chvíli zavládlo smířené mlčení. Skutečná komunikace probíhala prostřednictvím tělesného propojení, jejich prsty se něžně proplétaly.

Harry vzdychl. „Neumím si vysvětlit, jak dokázali vyломit zámek, aniž bychom je zaslechli. Vyjít do patra a vstoupit do ložnice...“

„Protože jsme unavení. Vzpomeň si, kdy jsme měli naposledy klidnou noc. Máme nejspíš hlubší spánek, než si umíme představit.“

„Hmmm. Asi bychom měli uvažovat o poplašném zařízení.“

Alice souhlasila. Pak se zeptala: „Ta hrozba, že nás mají pod dohledem, nemohl by to být bluf? Chci tím říct, že když byli na špatné adrese, mají důvod se tu ještě dál zdržovat?“

„Asi nemají. Ledaže...“

„Co?“

„Dejme tomu, že toho chlapa, toho Renshawa nebo jak se jmenuje, najdou, a on, aby si zachránil kůži, jim poví, co chtějí slyšet. Tak jako jsme to málem udělali my. Může jim namluvit, že se na tom komplotu *podílíme*. Že jsme jim *lhalí*.“

Alice mu sevřela ruku. „To mě nenapadlo.“

„Není to pravděpodobné, ale ani vyloučené. Na druhou stranu, přišli na špatnou adresu, takže nejsou tak mazaní, jak si myslíme.“ Zamyslel se. „Co tak hrozně důležitého může obsahovat ten balíček?“

„O tom nemá smysl spekulovat. Koukni, Evie usnula. Měli bychom se pokusit taky spát.“

„Dobře. Víš ale určitě, že nechceš zavolat policii?“

„Vlastně nevím.“ Zachvěla se. „Připadám si jako srab. Jenom si nedovedu představit, k čemu by to bylo dobré. Ty ano?“

Zpola se posadil a natáhl se nad Evie, aby dal Alici pusu na čelo. Odměnila se mu letmým napjatým úsměvem. Harry zhasl lampu na nočním stolku a tma, jež nastala, mu v té chvíli připadala tak hrozná, že sebou trhl.

Zvykneme si, připomněl si. Ale ruka mu vklouzla pod polštář, aby se uklidnil dotykem těžkého kladiva.

Ležel pokud možno bez hnutí, snažil se pročistit si myšlenky a dýchat zvolna. Pochopitelně se mu to nedařilo. V nejlepším případě se dokázal odtrhnout od těžkého prožitku, ale další otázky zapudit neuměl. *Proč si vybrali nás? Proč tuble adresu? Proč dnes v noci?*

Přemítal o balíčku a o člověku, kterého hledali. Jak dlouho jim Renshaw unikal a kde se právě teď nachází? Harry se přistihl, že uvažuje o tom, zda si ten člověk v určitém smyslu nezaslouží, co ho čeká, jestliže ho jeho pronásledovatelé chytanou.

„Spíš?“ ozvala se Alice sotva slyšitelným šeptem.

„Jako zabítý. Ty?“

Otrepaný vtip. Za běžných okolností vyvolal aspoň pousmání. Dnes v noci však následovalo jen vyčerpané vydechnutí.

„Víš,“ šeptala Alice dál, „když se narodila Evie, všechny ty nové hrůzy, které jako by jí hrozily s příchodem na svět, mě deptaly. Že se něčím nakazí, chytne nějakou nemoc, která nepůjde léčit. Že ji utopíme při koupání nebo že strčí prstíky do elektrické zásuvky. Že někde po světě chodí člověk, který ji jednoho zimního odpoledne, až se bude vracet domů ze školy, porazí autem...“

Odmkla, aby si srovnala další myšlenky, naplnila ložnici nepřirozeným tichem. Nehybnost narušovala jen slza, která Harrymu kanula po tváři.

„Dělala jsem si starost, že jí naskáčou pupínky, jako na čas naskákaly mně,

a začne mít pocit, že je ošklivá. Že ji neurvalé holky ve škole budou šikanovat, že se jí budou stranit. Že až vyroste, bude moc tlustá nebo moc hubená, příliš vysoká nebo enormně malá. Přechytralá nebo ani trochu chytrá. Že na ni kluci nepoletí – anebo naopak...“

Další odmlka. Harry věděl, co přijde, a musel ji to nechat dopovědět bez ohledu na to, jak moc to oba zabolí.

„Ale ani ve snu by mě nikdy nenapadlo, že ji v osmi týdnech bude svírat v pěsti chlap s nožem a bude jí hrozit, že ji podřízne...“

„Už je to dobré. Už je to za námi.“ Natáhl se k ní a přivinul ji k sobě, aby utišil její vzlyky. Brala ohled na Evie ležící mezi nimi a nevydala ani hlásku.

Nakonec ji to přešlo a podívala se na něj se slovy: „Co když si jednou budeme při vzpomínce na dnešní den vyčítat, že jsme nepostupovali jinak? Že jsme nezavolali policii nebo nepronásledovali tu dodávku... Nebo že jsme se nezbavili tohoto domu.“

„Ty chceš prodat náš dům?“

„Ne... Nevím. A to je právě ono. Nevím, co dělat.“

„Neexistuje žádná jiná vážná odpověď než ta, kterou jsi už vyslovila. Snažit se přes to přenést. Žít dál a věřit, že vzpomínky na tuhle noc v pravý čas vyvanou.“

Věděla, že má Harry pravdu. Nejspíš. Snad. A tak ho tedy Alice přesvědčila, že už je v pohodě a že by stálo za to zkusit se trochu vyspat.

Potom bez pohnutí ležela a vyčkávala, a když Harry upadl do hlubokého spánku, vzala do náruče Evie, políbila ji na tvář a udělalo jí dobře, když se holčička zlehka zavrtila. Položila ji do košíku, zachumlala ji do příkrývek a nepřestávala tichounce syčet, dokud se neujistila, že Evie se ze spánku neprobre.

Potom se vrátila do postele, zírala do stropu a věděla, že bude odpočítávat minuty až do svítání. Bude mít spoustu času na to, aby si znovu, a ne jednou, oživila hrůzy dnešní noci.

Spoustu času na to, aby uvažovala, proč nebyla ke svému muži úplně upřímná.

Spoustu času na to, aby uvažovala, jestli se právě nedopustila největší chyby svého života.

6

Denní světlo. Příliš mnoho světla na to, že bylo půl sedmé, k tomu půlka listopadu.

Harry se s námahou probouzel a vzpomínky na něj útočily. Mohl by je zahrnat jako morbidní noční můru, kdyby mu ruka nesjela po matraci a nenarazila na tvrdý kov. Tesařské kladivo.

Ale byli oba v pořádku. Byli v bezpečí. Bohudíky.

Obrátil se na bok. Alice seděla na posteli a kojila Evie. Oči měla zavřené a mračila se, jako by měla na něco vztek. Při kojení mívala zpravidla úplně jiný výraz.

Pohled na matku spojenou s dítětem tak těsně, jako byla v této chvíli ona, mu vždycky připadal pokořující a nyní mu jen potvrzoval, jak je nadbytečný. Devět měsíců vyživovala Alice dítě uvnitř svého těla a teď ho napájí pokrmem, který dokáže připravit pouze příroda, zatímco Harryho příspěvek k tomuto zázraku se před rokem omezil jen na drobný výstřik tekutiny.

„Kolik je hodin?“ zaúpěl tiše.

„Skoro půl osmé.“

„Cože?“ O hodinu zaspal, což znamenalo, že přijde o nejlepší část dne. Po ranním kojení Evie vždy nejvděčněji přijímala grimasy, které na ni dělal, a později je začala odměňovat zahleněným chichotáním.

Neměl by ale být vděčný už jen za to, že tu byli takhle pohromadě?

„Spala déle než obvykle. A ty jsi úplně vytuhl.“

„Vážně? Promiň.“ Posadil se a Alici objal. Když ji líbal na tvář, zdálo se mu, jako by se maličko odtáhla. „Podařilo se ti usnout?“

„Skoro ne, ale necítím větší únavu než jindy.“

„Chceš, abych dnes zůstal doma?“

„Jako že by ses hodil marod?“ Odfrkla. „Je to lákavé. Ale k ničemu by to nebylo.“

„Můžu dohlédnout na Evie a ty se zatím trochu prospíš. Taky by se měla vyřešit otázka těch dveří na dvůr.“

„Už jsem poslala esemesku Steveovi.“ To byl Alicin strýc, který se živil jako truhlář. „Během dopoledne sem zaskočí.“

A pak jestli nejsem nadbytečný, napadlo Harryho. „Co jsi mu pověděla?“

„Jenom že se k nám někdo pokusil vloupat, ale protože nic neukradl, neoznámili jsme to.“ Do jejího hlasu se vkradl chladný tón, jako by své rozhodnutí obhajovala, ale přitom se jí nelíbilo, že tak postupovala.

„Až ty dveře opravíme, už si to s policií nebudeme moct rozmyslet,“ poznamenal.

Alice přikývla. Když nic jiného, vypadala, jako by ji to rozhodnutí povznese na duchu. Jako by nepotřebovali nic jiného než nový zámek, aby celou tu záležitost zatlačili do pozadí.

Harry se osprchoval, pak si oblékl džínsy a silnou zimní košili. Už možná dva dny se neholil, ale pracoval v oboru, který mu ohledně vzhledu nepřikazoval elegantní nedbalost, nýbrž *nenucenou* nedbalost. Porost na tváři byl víceméně předpisový dávno předtím, než se to stalo odpudivou módou.

Sešel ze schodů a ujistil se, že dole je všechno tak, jak to zanechal. Roztáhl závěsy v obýváku a chvíli zůstal hledět do ulice. Nezahlédl žádnou dodávku. Kromě pár lidí venčících psy a několika výrostků ploužících se do školy ulicí ani nikdo neprocházel. Z malé výšece oblohy, na niž viděl, bylo zřejmé, že je bezvýrazná a zahalená v mracích.

Klidné chladné ráno. K tomu, aby pochopil události dnešní noci, mu moc nepomohlo.

Uvařil pro oba kávu. Evie právě dopila, tak si ji vzal na ruku, aby si řihla, zatímco Alice se šla osprchovat a umýt si vlasy.

„Tím se zdržuješ,“ poznamenala, když vyšla z koupelny omotaná osuškou. Horká voda do určité míry vrátila barvu a živost její pokožce, ale k tomu, jaká bývala za normální situace, měla daleko.

„To nevádí. Pořád mám pocit, že bych tu měl zůstat.“

„Pokud na to chceme doopravdy zapomenout, neměli bychom měnit zavedené zvyklosti. Nemluvě o tom, že máš práce nad hlavu.“

To Harry nemohl popřít. Pořád ještě nedohnal skluz, který se nahromadil, když si vzal otcovskou dovolenou.

„Určitě budeš v pohodě, když tě tu nechám samotnou?“

Přítakala. „Musím přece být v pohodě, ne?“

„A na policii tedy nepůjdeme? S konečnou platností?“

„S konečnou platností.“

Položil jí tu otázku ještě jednou, těsně předtím než odešel z domu. Evie spala v košíku, který snesl dolů do obývacího pokoje. Alice ukusovala toast a častovala polohlasnými nadávkami nabubřelého moderátora ranního televizního show, kterou sledovala.

„Já s vámi koneckonců rozhovor udělám,“ napodobila až děsivě přesně toho člověka, „pokud se shodneme na tom, že nic z toho, čeho jste dosáhl, se nedá porovnat s mojí schopností časně ráno vstát a odříkat text z čtecího zařízení.“

Harry se rozesmál. To byla povzbudivá známka, napadlo ho. Alici se vrátil její sarkastický humor.

Dal ještě jednu pusu Evie a pak se přivinul k Alici, která mu nabídla náruč. Promluvil, až když mu přitiskla obličej na hrud.

„Jsi si tím naprosto jistá?“

„Harry, probděla jsem celou noc a probírala, jaké máme možnosti. Vžij se do toho, že to ohlásíme a policie je dopadne. Sedím na svědecké lavičce a nějaký vykutálený právník mě podrobuje křížovému výslechu: ‚Jste si naprosto jistá, paní Frenchová, že zrovna tenhle muž vám sál z prsu mateřské mléko?‘“

Cítil, jak se zachvěla, a souhlasil: „To ne. Tak dobře.“

„A i kdyby je odsoudili, jak dlouho zůstanou za mřížemi? Nanejvýš pár let. Vylezou ještě víc přesvědčení, že se nám musí pomstít, než když to prostě... necháme být.“

Harry přisvědčil. Připadalo mu to jako dost pádný argument.

„A tak mi slib, že nezměníš názor a nezavoláš na policii bez mého vědomí,“ dodala Alice.

„Máš moje slovo.“

„A že o tom nepovíš nikomu v práci.“

„Ne, jistěže ne.“

Vyvinula se z objetí, rukou se dotkla jeho tváře, políbila ho a pak ho postříčila ke dveřím.

„Tak už běž vydělávat, ať máme co jíst.“

Harry šel, ale necítil se dobře. Než došel na konec ulice, čtyřikrát či pětkrát se ohlédl, sledoval projíždějící auta a pohlížel k domu, jestli Alice nevyjde ven a nezavolá ho zpátky.

Jenže i kdyby dnes zůstal doma, věděl, že se stejně těžkým srdcem by odcházel do práce i na druhý den. Alice měla možná pravdu a musí to hodit za hlavu. To, že se jeho žena snaží vymazat z paměti tak otrěsný zážitek, se dalo jistě pochopit. Přesto mu znepokojující hlas v hlavě našeptával, že mlčet o tom není možná nejlepší řešení a že by tomu neměli čelit sami.

Toho šedivého tíživého listopadového rána nebyla příliš zima a vzduch mu připadal jako vlhká houba. Neutuchající větřík s sebou nesl pach moře, vypálených rachejtlí a rovněž pro tu roční dobu netypickou vůni čerstvě posečené trávy.

Dyke Road ucpana v obou směrech dopravní kalamita. Harry zahlédl o kus dál u Boothova muzea horní patro autobusu. Obrátil se jiným směrem a prošel kolem BHASVIC, vyšší odborné školy, kterou někdy před čtrnácti patnácti roky taky navštěvoval. Právě tady vyvstaly na povrch jeho umělecké nadání a talent pro design a dál stačilo je jen šikovně napřít k budoucí kariéře.

Ve dvaařiceti letech byl Harry spolumajitelem produkčního studia, které se zabývalo animací a vizuálními efekty pro film, televizi a reklamní společnosti. Šest let získával zkušenosti na rozmanitých postech – včetně působení v legendárním Industrial Light & Magic, krátkého, leč k nezaplacení – a pak společně s kamarádem z vysoké založili vlastní firmu. Jejich obdivuhodně inovativní produkce jim záhy vydobyla dobrou pověst, takže hned v prvních třech letech získali filmovou cenu BAFTA i dvě ocenění Společnosti pro vizuální efekty.

Teď Harry a jeho společník Sam zaměstnávali desítku lidí a jejich firma sídlila ve druhém patře budovy v Middle Street, někdejšímu centru rybářské vesnice Brighthelmstone.

Harry většinou chodil do práce pěšky nebo jezdil na kole, ale dnes neměl čas. Rád šel kolegům příkladem a býval v kanceláři už v osm, ne-li dřív, a než se narodila Evie, pracoval často do šesti nebo sedmi hodin večer. Přijít na způsob, jak sméstnat pracovní povinnosti do kratšího pracovního týdne, byl úkol, na nějž si zatím netroufal.

Měl k tomu prostý důvod: svou práci miloval. Jako dítě musel pořád kreslit,

celé dny trávil ponořený do světa své představitivosti. Snil o tom, jak se jednou bude svým koníčkem žít, ale nikdy by se neodvážil doufat, že se mu to vyplní v takové míře.

Že by v tom tkvěl problém? Měl zatím až moc velké štěstí a dnes v noci za to zaplatil.

Na zastávce autobusu si pozorně prohlížel lidi kolem i auta sunoucí se krokem podél chodníku. Jestli nebyla hrozba, že ho budou mít pod dohledem, planá, nesledovali by ho právě teď, aby se ujistili, že nešel na policii?

Na zastávce přibýlo pár lidí. Několik z nich vycítilo, jak si je prohlíží, a opláceli mu zamračeným pohledem nebo nechápavě zírali. Harry byl urostlý a štíhlý, se světlehnědými vlasy a zelenýma očima a měl nenucené vystupování. Zatím se nesetkal s tím, že by u neznámých lidí vyvolával nepřátelské reakce, a teď překvapeně sledoval, jak se podezření může snadno proměnit v paranoii, a dokonce v agresi.

V autobusu, který přijel, byla všechna místa k sezení obsazená. Harry se protáhl dozadu a uvažoval, jestli by noční návštěvníky poznal. Nejspíš ne, dokud by je neslyšel mluvit. Ten kultivovanější vyslovoval jméno ulice Lavinia s lehkým důrazem na písmeno L.

Lavinia Street 34.

V té chvíli dostal nápad. Nemohl však nic podniknout, dokud autobus nezastavil u Clock Tower. Tenhle hovor nemohl vést na veřejnosti.

Našel si klidné místo na schodišti vedoucím do zvýšeného přízemí budovy Boots. Alice se ozvala na první zazvonění. „Co se děje?“

„Zrovna jsem uvažoval o naší adrese a taky o tom, jestli se potom, co od nás odjeli, vypravili do Lavinia Drive a Lavinia Crescent. A pak mě napadlo, že doufáme, že se spletli, ale co když ne?“

„Ale Harry, já nechápu... To přece *musel* být omyl.“

„Z našeho pohledu ano. Ale co když skutečně dostali naši adresu?“

„Proč?“

„To nevím. Třeba je Renshaw chtěl svést ze stopy. Poslat je, aby ho hledali na nesprávné adrese.“

Nastalo tíživé ticho. Harry pocítil nával odporu k sobě samému. Alice přece nedokáže objasnit jejich neradostnou situaci o nic lépe než on sám. Proč ji děsí takovou neplodnou spekulací?

„Promiň,“ ozval se. „Bylo to ode mě hloupé. Nezlob se.“

„To nic, ale ne aby sis o mě celý den dělal starost. Já budu v pohodě.“

Harry slyšel, jaké úsilí vynakládá, aby zněla bezstarostně, a tak jí to slíbil. Pak Alici řekl, že ji miluje, rozloučil se a v duchu se připravoval na další zkoušku, kterou mu dnešek přinesl. Teď totiž musí napochodovat s úsměvem do kanceláře a předstírat, že se mu celý jeho svět málem nerozpadl na kusy.

7

Ten telefonát znamenal pořádný zádrhel. Musel přijít zrovna v okamžiku, kdy dospěla k přesvědčení, že udělala správně, když Harryho poslala do práce.

Dokážeš si s tím poradit sama, Alice.

Přece nemáš strach.

Pak se ale celé to kouzlo rozprsklo onou jedinou domněnkou: *Třeba je Renshaw chtěl svést ze stopy.*

Alice cítila, jak se jí sevřelo hrdlo tak, že chvíli nedokázala promluvit. Harry si toho naštěstí nevšiml. Jakmile však domluvili, zhroutila se na pohovku rozhozená vzteky i hanbou.

Jak mohla být tak hloupá, že jí ta možnost nenapadla samotnou?

Evie spala až do deseti, ale Alice ten dar svobody pošetile promarnila. V myšlenkách prodlévala u letného setkání dva dny zpátky. Tehdy ho přešla jako bezvýznamné, teď se však snažila vybavit si každou podrobnost.

Když se dcerka probudila, přineslo jí to vítané rozptýlení. Jedna na druhou brebentily, zcela nesmyslné žbrblání, které jim oběma přinášelo zjevně velkou radost. Pak Alice holčičku nakrmila, přebalila ji a malá si říhla – k tomu jí maminka zpívala písničku, která se linula z jakéhosi vlezlého dětského pořadu v televizi, nad jehož grafikou by Harry zaplakal. Věnovala se každodenním běžným činnostem, ale dnes jí připadaly bezobsažné.

Ještě před měsíci si Alice připadala jako žena stvořená pro kariéru. Pracovala jako dentální hygienistka jednak na sebe, jednak spolupracovala se třemi

zubaři v Brightonu a okolí. Po dětech sice horoucně toužila, byla však přesvědčená, že tahle její práce pro ni neztratí význam a ona najde způsob, jak zvládnout jedno i druhé, což se většině matek dařilo.

Potom přišla na svět Evie a Alici skoro vyděsilo, v jakém rozsahu se přizpůsobila mateřství, jak jí to připadalo přirozené a potěšující. Co to znamená pro budoucnost, netušila. A samozřejmě taky bylo jisté předčasné domnívat se, že ví, co dělá – přesně tak to s ukázkovou netaktností čerstvé babičky formulovala její matka. Ale praxe to vytříbí, nemluvě o velkorysých radách starší generace (obě Eviiny babičky jim v posledních týdnech ohromně pomáhaly, ale občas tím vnesly do Alicina a Harryho života zmatek).

Alici napadlo, co by si asi pomyslela babička Barbara teď, kdyby viděla, jak sebou její dcera cukne pokaždé, když zaslechne kroky na chodníku. Židle zaklíněná pod kliku dveří na dvorek působila, jako by tu panoval stav obležení.

Postav se tomu čelem, poradila by jí nejspíš. Venku nečíhají žádní netvoři, ale tomu neuvěříš, dokud se o tom sama nepřesvědčíš.

Musíš ven.

Už se rozhodla, ale pak jí to překazily stahy Eviiných střev, které znečistily nejen čerstvé plíny, ale nadělení proniklo záhadným způsobem i mimo ně. Alice musela děcko svléknout a pak je navléct znovu do čistého: prádlo, košilku i dupačky a k tomu silnou kombinézu s kapucí na cesty mimo dům.

Zatímco ji Alice převlékala, prohlédla Evie břicho. Na jednom místě měla kůže lehce odlišné zbarvení, ale jiné následky nočního neomaleného zacházení nepostřehla. Dcerka z toho vyvázla zázračně, což nijak nezmiřnilo Alicinu spalující nenávisť, jakou cítila vůči těm dvěma vetřelcům, kteří je ohrožovali. Značnou část noci strávila sprádáním krvelačných snů o pomstě – vyplovala jim oči, trhala jim varlata – a myslela to vážně. Mateřství ji v mnoha směrech zásadně změnilo a připravenost na obranu dítěte mrzačit a zabíjet byla jen jedním z nich.

Uběhlo dalších dvacet minut, než byla připravená vyjít z domu. Jako poslední v řadě příprav vyhlédla z oken ložnice na ulici. Takhle vprostřed dopoledne se toho venku moc nedělo. Kolem projela pomalu dodávka, ale tahle vezla zaměstnance místní instalatérské firmy.

„Je tam klid,“ zašeptala si Alice pro sebe. „Naprostý klid.“

Vymanévrovat s okázalým kočárkem i Candy úzkými předními dveřmi bylo utrpení. Nárazy a cloumání občas Evie rozplakaly, dnes dopoledne je však snažela s jakousi dobromyslnou zvědavostí, jako by nepohodlím platila daň za možnost vstřebávat záplavu počitků, které se nabízely „venku“.

Alice tlačila kočárek ulicí, dokud nenašla mezeru mezi parkujícími auty. Provoz byl stále mizivý, ale ona se i tak zastavila, než přešla vozovku, a očima přejížděla domy naproti, jako by se snažila vytipovat ten nejpravděpodobnější.

Ne. To je příliš nebezpečné.

Rozhodla se, že se nejprve projde. Odbočila na prvním nároží do Port Hall Road, pak doprava na Exeter Street, potom do Burton Street a zpátky do Lavinia Street. Na procházku bylo docela pěkně, větší teplo, než očekávala, a nebe takové té prázdné bílé barvy, která připomíná přehoz proti prachu – jako by skutečnou oblohu za ním právě čerstvě natírali.

Dnešní porce psích hovínek ji rozladila: od včerejší dopolední procházky přibýly dvě nové hromádky. Alice se domnívala, že noční martyrium jí na takové prkotiny poskytne nový náhled, ale nestalo se tak: v Alicině světě by měli na střechách polehávat odstřelovači a trestat takové asociální chování.
Uklid' to, ty dobytku, nebo začneme střílet...

Na rohu Port Hall Road se Alice ohlédla a všimla si muže na vzdáleném konci její ulice. Držel něco v ruce, určitě telefon. Zvedl jej, odvrátil se od ní, jako by ho nezajímala, ale ten pohyb působil příliš strojeně. Postavou odpovídal jednomu z mužů z dnešní noci, tomu s nožem.

Tomu, který hrozil, že moji holčičku podřízne.

Alice strnula. Vstoupí jí do cesty dřív, než dojde k domu. Mohla by začít prchat jiným směrem, ale kam?

Podlamovaly se jí nohy. Aby mohla stát zpříma, musela se opřít o kočárek, který hrozil, že se zvrátí dozadu. Přikročila k rohovému domu, opřela se o zeď a současně se snažila ovládnout zděšení.

Na rohu Buxton Road zastavilo auto. Muž k němu přistoupil, nasedl dovnitř a ani se na ni nepodíval.

Jsi blázen, Alice Frenchová.

Evie se ozvala netrpělivým křikem. Alice se vydala znovu vpřed a nahlížela přitom do každého auta, do každého domovního vchodu. Než dokončila další okruh, byla přesvědčená, že u ní sehrála roli přebujelá představitost.

V púlce ulice se zastavila. Svůj dům měla právě přes ulici. Přešla před kočárek, klekla si a předstírala, že upravuje Evie příkrývku, zatímco se ve vzpomínkách vrátila k úternímu ránu.

41? 43? 45? Které číslo?

Nakonec dospěla k úsudku, že je to nejspíš číslo 43.

Srdce jí bláznivě tlouklo. Chopila se kočárku a tlačila ho k domu, který se nalézal o pár čísel dál. Připadalo jí to neskutečné, jako by se vznášela. Skutečně se to chystá udělat?

Číslo 43 se nijak zvlášť neodlišovalo od ostatních domů v ulici. Úzký řadový domek ve viktoriánském stylu s třemi ložnicemi, vchodovými dveřmi napravo a obloukovými okny v patře i přízemí nalevo. Na zdech bílá štuková omítka, jejíž malba potřebovala už dávno obnovit. Ve spodním arkýřovém okně záclony, v horním těžké závěsy. Uvnitř se nesvítilo, alespoň jí to tak připadalo.

Krátká cesta k domu byla dlážděná, nikoli dlaždicová. Ke dveřím zanořeným do mělkého výklenku vedl jeden schod. Dveře z masivního dřeva natřeného tmavě šedým lakem byly v lepším stavu než zbytek domu. Vprostřed byla upevněná malá schránka na dopisy.

Znovu se rozhlédla ulicí, pak vkročila na cestičku a kočárek táhla za sebou. Zazvonila a se zrychleným a přerývaným dechem čekala.

V domě se nic nehýbalo, a tak zaklepala na dveře. Zvuk se rozlehl ulicí a jí se zdálo, že tím vyubnovala svou přítomnost do širého okolí. Ani teď se však nikdo neobjevil. Záclony se ani nezachvěly.

Podívala se na ulici a pak znovu zazvonila a zaklepala. S každou vteřinou v ní narůstalo nutkání dát se na ústup.

Třeba to nebyl tenhle dům. Alice sice znala každého ze zdejších usedlíků minimálně do té míry, že na sebe při setkání kývli, ale nedokázala s jistotou určit, kdo tady bydlí.

Nebyla si jistá, co jí k tomu přimělo, nicméně v jakémsi neuváženém popudu přešla k vedlejšímu číslu 45. Zaklepala a téměř okamžitě zaslechla kroky. Teď si uvědomila, kdo tady nejspíš bydlí. Ten stárnoucí hipík.

A samosebou, dveře otevřel vysoký hubený muž maličko po šedesátce s dlouhými rousnatými šedivými vlasy a bílým strništěm na bradě. Vodnaté modré oči pūlily brýle ve tvaru pūlměsíce. Měl žluté plátěné kalhoty a světlemodrou košili bez límce. Stanul ve dveřích bosý.

„Zdravím.“ Mile se na něj usmála. „Vy jste... ehm... Maurice, vidíte?“

„Lawrence,“ opravil ji. „Lawrence Wright.“

„Ach ano... hmmm... omlouvám se, že ruším. Jen jsem se chtěla zeptat, jestli náhodou nevíte, kdo bydlí ve vedlejším domě.“

„Ve vedlejším domě?“ Mluvil rázně a rozvázně. „Co se stalo?“

„Nic se nestalo. Není ten dům neobydlený?“

„Podle mě ano. Občas odtamtud sice slyším nějaké zvuky, ale ty mohou působit vibrace z domu odvedle.“ Rozmrzele mlaskl. „To jsou nevýhody řadových domků.“

„Ano, to máte pravdu.“ Culila se jako připitomělá. „Zvědavost mi prostě nedala. Omlouvám se, že jsem obtěžovala.“

Poodstoupila a pod pohledem, jímž ji hodnotil, se úplně přihrbila. Tvář se mu vyboulila, jak po ní zevnitř zamyšleně přejel jazykem.

„Máte ráda víno?“

„Já... ano, ráda se napiju.“ Slyšela vlastní smích a napadlo ji: *No to tomu dávám.* Naštěstí právě v té chvíli Evie maličko zakňourala. „Musíme jít, odpusťte.“

„Víte, vyrábím si vlastní víno. Nechcete se někdy odpoledne zastavit na skleničku? Nejlépe mi vyhovují úterky a pátky.“

„Já si... uhm... musím se podívat do díáře. Ale díky za pozvání.“ Odjížděla a nakláněla se přes kočárek, jako by se Evie dožadovala její pozornosti. Ušla pár kroků, než si uvědomila, že zamířila špatným směrem. A do ulice právě zahнула dodávka. Hnala se k ní a několikrát zablikala světly.

Alice strnula. Má se rozběhnout zpátky k Lawrenci Wrightovi a prosit o pomoc?

Dodávka se přiblížila a zpomalila. Z okna u řidiče na ni kynula buclatá ruka. Alici spadl úlevou ze srdce kámen tak veliký, že se to dalo srovnat jen se situací v porodnici, když se čerstvá matka dozví, že přivedla na svět živé a zdravé dítě.

Přijela záchrana v podobě strýčka Stevea.

8

Společnost LiveFire obsadila čtyři kanceláře; v jedné měli ateliér pro fázovou animaci, který sloužil i jako projekční síň. Jak se firma rozrůstala, Harry a Sam skončili nakonec směstnaní v jedné místnosti a druhou vyhradili pro porady. Zbytek prostoru vyřešili formou open-space. Zaměstnanci se často vydávali na schůzky s klienty nebo pracovali někde mimo, takže se stísněnými prostory se dokázali nějak vyrovnat.

Harryho neobyčejně potěšilo, že Sam měl hned ráno schůzku v jedné reklamní agentuře v Londýně, kde vyjednával zakázku na sérii spotů pro telefonního operátora. Kdyby se ocitli v tak těsné blízkosti, Harry by s obtížemi dokázal zakrýt znepokojení.

Uvědomoval si, jak je bledý a vyčerpaný, oči podlité krví, roztřesené ruce. Na druhou stranu kolegové si ho začali dobírat, že se z něho stala úplná troska od toho dne, kdy se jako novopečený otec vrátil do práce, takže jeho momentální stav nezbudil žádný nežádoucí údiv. Pomohlo i to, že právě finišovalo několik velkých projektů, a nikdo tedy neměl čas na delší řeči. Po krátké obchůzce mezi stoly se Harry mohl uchýlit do vítané samoty své kanceláře.

Obával se, že hrůzy, jež prožil v noci, mu nedovolí soustředit se na práci, ale jen co spustil program Maya, ponořil se do jiného světa. Poslali mu rozkreslený základní námět výpravného sci-fi filmu a požádali ho, zda by nevytvořil digitální doprovodné animace ke klíčovým scénám. Vyrozuměl, že film byl schválený k natáčení, jenže producenti na něj nedostali požadovaný rozpočet. Harry měl za úkol ohromit hlavouny studia natolik, aby tvůrcům přidali peníze.

V deset hodin chtěl zavolat Alici, ale práce ho tak pohltila, že když se konečně odtrhl od monitoru, blížila se už jedenáctá.

„Promiň,“ omlouval se, když zvedla telefon. „Fakt jsem si nemyslel, že mě práce takhle pohltí.“

„To je dobré znamení. On je tu stejně Steve, takže já ti zavolám později.“

Zavěsila, než se s ním stačil rozloučit. Harry chvíli zíral na telefon a snažil se nad její úsečností moc nespekulovat. Jejich přátelé nepřestávali vtípkovat, že o jejich vztahu lze prohlásit, že je až *příliš* harmonický. Harry si to nemyslel – přátelé většinou neviděli každodenní drobné hádky a hašteření –, avšak spokojeně uznával, že jejich vztah je ukotvený ve vzájemném přátelství, o němž byl přesvědčený, že jim vydrží, i kdyby se jako partneři rozešli. Teď však zůstal sedět s nepříjemným pocitem, že to, co se stalo, je může odcizit, přinutit je od základů, cihlu po cihle přebudovat jejich manželství.

A kdoví, jestli k sobě budou tak pěkně pasovat i napodruhé?

Alice přešla ulici a po domech číslo 43 a 45 se ani neohlédla. Jen co Steve zaparkoval, srdečně ho přivítala, zavedla ho dovnitř a celou dobu mluvila o pokusu o vloupání.

„Harry je našťástí slyšel. Rozsvítil, sešel dolů a oni mezitím zmizeli. Nejspíš jen nějaký chuligáni.“

Steve s Evie v náručí zašel do obýváku. Alice právě plnila konvici, když se vrátil a mračil se.

„Čekal jsem, že nějaký debil vykopl dveře, ale tohle je čistá práce. Odemkli zámek a dveře kolem vůbec nepoškodili.“

„Tak to je dobře. To půjde snáz opravit, ne?“

„To ano. Ale podle mě tohle neprovedli žádní chuligáni. To vypadá spíš na profesionály.“

Alice ze sebe vynutila smích. „Chceš mě vystrašit?“

„Ne, zlato. Jen mě napadlo, že jste měli zavolat policajty.“

„A k čemu? Stejně bychom jim neměli co říct.“

„Asi máš pravdu.“ Vypadal rozpačitě, poškrábal se na hlavě. „Dám si čaj a pak doběhnu pro nový zámek. Vyhovuje značka Wickes?“

„Ano. Myslím, že jo.“

S lišáckým úšklebkem pravil: „Chtěl jsem tím jen naznačit, že v téhle čtvrti jsi nula, pokud nemáš všechno prvotřídně značkové.“

„Ohromná legrace. Za to dostaneš jen jeden cukr.“

Klábosili u čaje a sušenek, když zavolal Harry. Alice rozhovor zkrátila, protože nechtěla, aby Steve zaznamenal jakékoli napětí. Pak prohlásila, že se Evie musí naobědvat. Steve chvíli nechápal a pak se maličko začervenal.

„Rozumím. Už padám.“

Byl pryč asi dvacet minut a vrátil se zrovna uprostřed kojení. Alice je na chvíli přerušila, pustila Stevea dovnitř a pak se stáhla do kuchyně, aby mohl nerušeně pracovat. Právě si přendávala dítě z jedné paže na druhou, když se jí v hlavě uhnízdil neurčitý pocit, že se jí už nechce pokračovat.

Dnes zatím krmila Evie jen z pravého prsu. Levý nepoužila; byl to ten s pohmožděninou z uběhlé noci. Při pouhé vzpomínce na odporná ústa toho chlapa se jí chtělo zvracet.

Jenže tím se nemohla nechat odradit. Brzy by se jí vytvořilo tolik mléka, že by to začalo být nepříjemné – a Evie si určitě nebude vybírat. Pro ni je krmení prostě krmení.

Obrnila se, aby se s tím smířila, hleděla upřeně z okna, až se jí z hlavy vykouřily všechny myšlenky. Když skončila, odnesla nemluvně do obýváku a položila je na přebalovací podložku. Steve musel mírně poupravit dveřní zárubeň, rozšířit dutinu, aby do ní zapadla závora mohutnějšího zámku, a tak pokoj naplnila sladká vůně hoblin.

„Tu vůni zbožňuju,“ přiznala Alice. „Ale já ji přehluším. Evie má plnou plínku.“

„Fuj!“ Steve si s předstíraným odporem stiskl nos. „Jsem skoro rád, že moje děti už odrostly.“

„Pokud ti to příliš nenaruší program, můžeš zůstat na oběd. Mám těstovinový salát...“

„To je na mě trochu moc zdravé.“

„Můžu k tomu udělat česnekový chleba.“

„Platí.“

Přebalená Evie spočívala Alici v náručí a pozorovala Stevea se stejným úžasem, s jakým sledovala téměř všechno, co se jí objevilo před očima.

„Nevím, jak ty, ale já si nedokážu představit, jaké to je,“ prohlásil Steve zkrroušeně. „Dívat se na svět jejíma očima, pro které je všechno nové a ohromně vzrušující.“

Alice přisvědčila, ale musela potlačit zachvění, když si vzpomněla na to, co Evie zažila dnes v noci. Váhavě se zeptala: „Až se najíme, pohlídáš mi ji na chvíli? Zaskočím jen vedle k sousedce.“

Domnívala se, že to zní nenuceně, ale Steve zbystrčil.

„Jistě. Doufám, že se nic nestalo?“

Alice chtěla v první chvíli odbýt jeho starost smíchem, ale nebyla si jistá, jestli by zněl dostatečně přesvědčivě. Místo toho vsadila na vážnou notu. Zvolna zavrtěla hlavou.

„Vůbec nic se nestalo, vážně. Nemusíš si o nás dělat starosti.“

Harry znovu ztratil pojem o čase, než mu podle oživeného pohybu v hlavní kanceláři došlo, že zaměstnanci odcházejí na oběd. Nechtěl se odtrhávat od práce, ale v půl jedné už mu kručelo v žaludku. Usoudil, že sendvič a krátká procházka mu neuškodí.

Pospíchal ven a cestou letným pokývnutím pozdravil dva kolegy, kteří se zrovna vraceli. Přesl ulici a zamířil k Duke Street, kde vzduch rozechvíval radostný hlahol dětí ze základní školy v Middle Street. Nedokázal si představit, že za několik málo let bude po podobném hřišti pobíhat i Evie, bude mít vlastní život, kam rodičovská ochrana nedosáhne...

Na rohu Dukes Lane se náhle prudce zastavil. Něco ho vyděsilo. Cítil, jak mu vzadu na krku vstávají chlupy.

Kolem proudili lidé a nevsímali si ho. V řadě aut se probíjelo pomalu vpřed i pár dodávek, žádná však nepřipomínala vozidlo, které viděl dnes v noci. Už chtěl svou reakci přejít, když si všiml, že se k němu blíží žena v béžovém kabátě do deště a s mobilem u ucha.

Docela zřetelně slyšel, jak říká: „Zůstaňte tam chvíli stát.“ Ačkoli se na něj nedívala, Harry měl zvláštní dojem, že ta slova platila jemu.

Ženě by hádal přes čtyřicet, byla štíhlá a udržovaná, v džínsech a kožených kozačkách. Dlouhé tmavé vlasy jí splývaly přes límeček kabátu, ale všechno to působilo nějak divně. Přišla blíž, pořád jako by se soustředila na telefonický hovor, a on uslyšel: „V noci se k vám vloupali dva muži.“

Harrymu spadla údivem čelist a ona sykla: „Nevšímejte si mě. Dívejte se jinam.“ Podle přízvuku bylo těžké určit, odkud je, nejspíš ze severu, ale byl v něm znát i lehký americký akcent.

Prošla kolem něj, pak se za stálého hovoru do telefonu jakoby bezmyšlenkovitě zastavila. Harry si uvědomoval, že by měl něco udělat, a tak došel k obchodu s oděvy v Dukes Lane a předstíral, že hledí do výlohy. V proudu chodců to vypadalo jako zcela přirozený krok, když se z něj žena vymanila a postavila se stranou opodál obchodu. Natočila se k němu bokem a rychle spustila:

„Než si promluvíme, musím mít jistotu, že je to bezpečné. Projděte ulicí k Old Steine, tam zabočte a skrz autobusové nádraží to vezmete k pobřežní cestě.“

„Já ne...“

„Hergot, nechte si námitky. Měňte tempo chůze, rozumíte? Loudejte se, potom zrychlete. Sejdeme se u akvária, na dřevěném chodníku před hostincem Harvester. A teď běžte.“ Nato se zasmála a mnohem uvolněnějším tónem pravila: „To je dobrý nápad, Bobe. Ale do konce roku z toho asi nic nebude...“

Hlas se vzdaloval a Harry se otočil a díval se za ní, jak míří k West Street. V té chvíli byl tak zmatený, že by se za ní nejraději rozběhl a chtěl po ní vysvětlení.

Pak se vzpamatoval. Vykročil opačným směrem. Neměl tušení, kdo byla ta žena a zda jí může důvěřovat, ale už se rozhodl, že její pokyny uposlechne.

Věděla, co se stalo dnes v noci. To stačilo k tomu, aby vzbudila jeho pozornost.

Věděla o tom.

9

Jak Harry kráčet úzkými uličkami a průchody mezi domy, které si navzdory bujícím luxusním butikům stále udržovaly středověký ráz, kupily se mu v hlavě otázky. Na podzim počet návštěvníků opadal, tyhle končiny však v pracovní době kypěly ruchem, který Harrymu znemožňoval rychlou či plynulou chůzi. Jakmile někde zahlédl mezeru v proudu lidí, spěchal k ní; občas v davu uvízl.

Jakmile se dostal do East Street, mohl zrychlit, ačkoli jednou nebo dvakrát zapadl do vchodu obchodu a podíval se směrem, odkud přišel, jestli někdo nezměnil směr nebo se nepokusil zmizet ze zorného pole. Skoro by se tomu rád zasmál. Jeho život se začal odvíjet jako špatný špionážní film.

Uvažoval, jestli má Alici informovat o tom, kam míří, ale zarazil se nad otázkou, proč by to měl dělat. Kdyby se opravdu obával, že padne do pastí,

na setkání s tou ženou by se nevydal. Volat teď Alici by znamenalo bezdůvodně ji poplašit.

Kromě toho navrhované místo bylo stejně rušné jako Middle Street a žena nepůsobila hrozivým dojmem. Usoudil, že se to vyplatí risknout, pokud se nabízela možnost, že se aspoň trochu objasní události uplynulé noci.

Určité pochybnosti se vynořily, když se dostal do prostoru autobusového nádraží v Pool Valley připomínajícího soutěsku. Kromě několika zaparkovaných dálkových autokarů tady nebylo živé duše. Celý areál působil opuštěným a lehce ponurým dojmem. Zrychlil, protože se najednou začal obávat nějakého úskoku, a kolem nohou mu zavířily odpadky. U zadního vchodu restaurace pokuřovali dva muži v kuchařském; zírali na Harryho, jako by věděli něco, co on ne.

Samozřejmě, nic než paranoia. Cesta skrz nádraží ho dovedla k moři a on na křižovatce u hotelu Royal Albion přešel ulici. U vstupu na molo se rojili turisté, pojídali smaženou rybu a hranolky, cukrovou vatu, a dokonce i zmrzlinu. Vzduch čpěl octem a jemu se z toho sevřel žaludek.

Před ním se proti zachmuřené obloze otáčelo brightonské obří kolo. Většina gondol byla prázdná: dnes nebylo shora nic k vidění. Harry přešel ulici a pozorně se zadíval na chodník před Centrem mořského života. Kus před ním se vyhrnula z výletního autobusu skupina turistů a hnala se jeho směrem. Uhnul davu z cesty a právě stoupal po schodech na terasu, když uslyšel tiché hvízdnutí a hlas, který pravil: „Nikdo za vámi nešel.“

Žena stála přímo za ním.

Clare McIntoshová z čísla 48 byla jednou z Aliciných nejlepších kamarádek v ulici. Táhlo jí na šedesátku, kdysi bývala státní úřednicí a teď brigádně pracovala v jednom z četných brightonských malých divadel. Založila i knižní klub pojmenovaný Tragédky z Lavinie, kam patřilo přes deset žen z oblasti Port Hall a asi pět dalších uvažovalo, že se připojí. Byla vdova, neměla děti a žila tady už skoro třicet let, takže co se týče informací, představovala hotový zlatý důl.

Alice si nedokázala vzpomenout, které dny chodí její kamarádka do práce, ale měla štěstí. Clare jí otevřela během pár vteřin – za tu dobu však Alice stačila postřehnout, jak po ní Lawrence Wright pokukuje z okna ložnice. Dělal, že si toho nevšimla.

Clare na sobě měla ošoupané džínsy a letitý malířský plášť; obvyklé korálky a přívěsky jí scházely. Na vlasech měla uvázaný šátek a tváře a čelo poseté tečkami čehosi, co připomínalo bílou emulzi.

„Alice! Moc ráda tě vidím. Jak se vede malé?“

„Hlídá ji můj strejda. Hele, ale jestli máš práci...“

„Ale kdepak. Ráda si dám pauzu. Natírám zrovna strop v ložnici.“ Hřbetem ruky si přešla přes obličej a zanechala tam další šmouhu barvy. „Jen pojď dál, pojď.“

Alice šla za ní do kuchyně. Dům byl stejně velký jako ten její, ale byl přeplněný spoustou knih a keramiky, skleněných figurek, hodin a gobelínů – o policích a skříňkách, kam by se to všechno směstnalo, nemluvě.

„Omlouvám se za nepořádek.“ Clare si vydrhla ruce a pak z jedné židle odstranila hromadu čerstvě vypraného prádla. „Dáš si něco k pití?“

„Ani ne. Nezdřím se dlouho.“ Alice si uvědomovala, že se patrně červená, a tak šla přímo k věci. „Potřebovala bych se dozvědět něco o jednom nájemníkovi tady z ulice.“

„Jo? A napadlo tě, na koho jiného se obrátit než na nejmšetečnější megeru z Lavinia Street, co?“

Alici tím neposkytla jinou možnost než se usmát. „Nějak tak.“

Způsob, jakým se tu ta žena zjevila, Harryho ohromil. „Přece jste mě nesledovala.“

„V tom jsem dobrá. Nic jiného mi nezbyvá.“ Podala mu ruku. „Ruth Monroeová.“ A když se Harry představil, pokynula k Madeira Drive. „Projdeme se.“

„Ne, počkejte. Jak víte, co se stalo dnes v noci?“

Už udělala pár kroků, pak si všimla, že za ní nejde, a proto tiše pronesla: „Pokusím se vám to co nejsrozumitelněji vysvětlit. Pojdte.“

Jak vykročili po chodníku, mohl si ji zběžně prohlédnout. Byla o deset dvanáct čísel menší než on, to znamená asi sto sedmdesát centimetrů, a tak si mohla dovolit nosit nízké podpatky. Kabát i džínsy vypovídaly o velmi dobré kvalitě, ale už o ničem dalším. Na prsteníku nosila prostý zlatý kroužek, jiných šperků si na ní však nevšiml. Jeho pozornost znovu upoutaly její dlouhé lesklé vlasy.

„Vy jste o tom vloupání tedy věděla a neudělala nic, abyste mu zamezila?“

„Ne tak docela. Viděla jsem je vcházet do uličky za domem. Vydat se za

nimi by bylo nebezpečné, takže jsem nevěděla, kam přesně mají namířeno. Zhruba třicet minut nato jsem je zahlédla vycházet z vašeho domu.“

„Cože?“ Harrym to tak otřásl, že se nemohl nadechnout. „Oni byli v mém domě *půl hodiny*?“

„Přesně osmadvacet minut.“ Na jeho údiv zareagovala zdviženým obočím. „Jestliže vás probudili, pak to udělali proto, že potřebovali, abyste byl vzhůru.“

Harry nenacházel slov. Hrozné bylo už to, že se vetřelci objevili v jeho ložnici, natožpak že se tak dlouhou dobu potloukali po domě. Co kdyby se on nebo Alice probudili a narazili na ně dole pod schody?

„Uvědomuji si, jak traumatický zážitek to musel být...“ začala Ruth, ale Harry ji nenechal domluvit.

„Víte, kam odjeli? Všimla jste si poznávací značky? Kde jsou teď?“

Zvedla ruku. Měla krátké tmavočerveně nalakované nehty. „Nejela jsem za nimi. Starala jsem se hlavně o to, jak jsou na tom obyvatelé vašeho domu. Tak trochu jsem čekala, že se ukáže policie. Když nepřijeli, zvažovala jsem, jestli je nemám zavolat.“

„Proč jste to neudělala?“

„Světla v domě mi napověděla, že ten, kdo tam bydlí, je naživu. Policie ani sanitka nepřijely a z toho jsem usoudila, že ti dva nikomu neublížili.“

„Neublí...“ Hlas mu selhal rozhořčením. „Terorizovali nás. Hrozili, že podříznou naše děťátko.“

Ruth nevzrušeně pokrčila rameny. „Možná na to máte jiný náhled, ale vyvázli jste z toho lacině.“

Alice zamaskovala svůj zájem o číslo 43 tím, že se nejdřív zeptala na Lawrence Wrighta.

„Tomu musí člověk přijít na chuť – asi stejně jako jeho domácímu vínu,“ prohlásila Clare a suše se zasmála. „Býval učitel a ze zdravotních důvodů šel brzy do penze. Patrně se nervově zhroutil, ale za to ruku do ohně nedám. Je dost nervní, a když se rozpovídá o Anglii, unudila by ses k smrti. Ale v tom bych ho možná trumfla.“

„Nemluv hlouposti. A kdo bydlí vedle?“

„Myslíš Walkerovy? Ona je povýšená kráva, a proto jsem ji nepřijala do našeho knižního klubu. Její starej je taky docela kokot. Dělá v jedné z těch

televizních stanic, co nepřetržitě recyklují prastaré vyčpělé pořady, ale když začne machrovat, myslela by sis, že je to druhý Lew Grade.“

„Kdo?“

Clare reagovala bolestným výrazem. „Nebud' tak krutá. To jsem fakt už tak stará?“

„Samozřejmě že nejsi. Ale já se ptala na ten dům z druhé strany. Číslo čtyřicet tři.“

Clare sraštila čelo. „Třiačtyřicítka? Ten patří paní Beckermanové. Musí jí dnes být už... nooooo... dost přes devadesát.“

„Straní se lidí?“

„Ale ne, ona tam nebydlí. Odstěhovala se do Izraele, už je to dobře patnáct let. Podle mě si dům ponechala jako investici. Už měl několik nájemníků, ale momentálně tam nežije nikdo. Přinejmenším od doby, kdy jste se sem k nám s Harrym přistěhovali.“

„Znamená to, že je prázdný? Nemůže tam bydlet někdo, kdo se snaží nebudit velkou pozornost?“

Clare si olízla rty. „To je podle mého docela možné. Proč se ptáš?“

„Nic, jen jsem měla dojem, že jsem tam někoho zahlédla.“ Alice se zvedla a současně si uvědomila, že nervózně kroučí snubním prstenem, a musela se cíleně soustředit na to, aby se uklidnila. „Už se musím vrátit.“

„Nasadila jsi mi brouka do hlavy. Uvažuju, jestli to nejsou squatteři.“

„Squatteři! To mě vůbec nenapadlo.“

„Neoddávají se vždycky jenom ničivým orgiím, jak to prezentují média. Taky jsem squatovala, když mi bylo osmnáct devatenáct.“ Clare se při té vzpomínce usmála. „Žila jsem s jedním krásným klukem a jeho kamarády v obecním domě v Richmondu. A náhodou jsme se o dům vzorně starali. Vlastně i *tam* jsem natřela strop v ložnici...“

Její vzpomínání doprovázelo Alici po cestě chodbou; než ji Clare propustila, vymohla na ní slib, že příště přijde na návštěvu i s Evie.

„A já budu na ten dům dávat pozor,“ prohlásila. „Záhady mě baví.“

Alice se usmívala a přikyvovala, ale v duchu s ní nemohla souhlasit. Záhada je jedna věc, jenže ona teď potřebovala její řešení.

10

Vyvázli jste z toho lacino. Tak drsně pronesená poznámka ho vytáčela.

Vykořčili po Madeira Drive směrem k přístavišti a cestou míjeli řadu malých krámků nasázených na dřevěné kolonádě: kavárny, galerie, obchody s upomínkovými předměty; některé už zavřely na zimu. Harry z nesourodé směsi úzkosti a zmatku, jež momentálně plnila jeho mozek, vylovil další otázku.

„Jak jste přišla na to, kde dělám?“

„Šla jsem dnes ráno za vámi a do autobusu jsem nastoupila o zastávku dřív.“

„Cože, vy jste probděla celou noc před naším domem?“

„Ne. Jen asi od půl sedmé.“

„Kdo jste? Chci říct – co jste zač? Policistka? Soukromé očko?“

Mávla rukou, jako by odpověď nebyla podstatná. „Skoro jste se trefil.“

„Tak co tedy?“

„To i to. Oboje.“ Změnila směr a přešla ulici. Na druhé straně nebylo tolik lidí a chodník tam byl širší, rozdělený na pruhy pro pěší a pro cyklisty. Po cestě ke staré elektrické dráze Volks a pláží za ní je bičoval vítr. Rytmické nárazy vln o pobřeží působily podivným způsobem zároveň divoce i konejšivě.

Ruth se opřela o zábradlí a zahleděla se přímo před sebe. Ignorovala Harryho pohled, kterým ji zkoumal, aby přišel na to, zda v sobě tají něco zákeřného nebo je neškodná. Ujistil se ve svém předchozím odhadu, kolik jí je roků: něco přes čtyřicet, možná pětáctýřicet. Měla výrazný fotogenický obličej s vysokými lícními kostmi, průzračně modrýma očima a důlkem na bradě. V hodně světlé pleti jí smích nadělal vrásky kolem očí a v koutcích úst. Měla plné, souměrné rty a jemu se zdálo, že na nich utkvěl sardonický nádech. A pak ty její zvláštní vlasy.

„Nosíte paruku?“

Jako by se jí to mírně dotklo, odvětila: „Podle mě vypadá dost přirozeně.“

„To ano. Ale barva vám neladí s pletí. A taky její tvar – jako by vám na spáncích úplně neseděla.“

„Mluvíte jako odborník.“

„Vytvářím vizuální efekty. Vlasy a srst jsou pro animaci nejožehavější. Každý pramen má svou váhu a tvar, při pohybu každý svým způsobem odráží světlo.“

Přikývla. „Ale člověka, který na mě vrhne jen letmý pohled, snad ošálí.“

„Určitě. Jen bych rád věděl, proč používáte převlek.“

„Copak to není jasné? Ti lidé jsou velice nebezpeční.“

O tom se s ní Harry nehodlal přít. V další otázce chtěla vědět, jestli něco odnesli s sebou.

„Podle mě ne,“ odpověděl.

„Ale probudili vás, takže něco chtít museli. Co?“

Harry otevřel ústa, potom zaváhal a odvrátil se od ní. Moře dnes mělo syté zelenou barvu, jako zoxidovaná měděná střecha, bílé hřebeny zelených zpěněných vln cákaly do výšky a plašily poletující racky.

„Rozumím tomu, Harry. Nevíte, jestli mi můžete důvěřovat. Měl byste chápat, že se stejnou obezřetností přistupuji i já k vám.“

Její poznámka ho překvapila. „Prosím?“

„Vloupání jsem na vlastní oči *neviděla*. Můžete s nimi být klidně spolčený.“

„Vy si opravdu myslíte...?“ zadrmlil a pak dodal: „Vy jste přece oslovila mě.“

Zavrtěla hlavou. „Chci tím jen naznačit, že tady existuje prvek rizika, na obou stranách. Musím vědět, k čemu došlo. Povíte mi to nebo ne?“

Harry ještě chvíli vzdoroval a pak se poddal.

„Hledali jakéhosi Renshawa, který vystupuje i jako Grainger nebo Miller.“ Bedlivě ji pozoroval, když jména vyslovoval, ale nedala nic najevo. „Znáte ho?“

„Vy nejspíš ne, že?“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Oni ale čekali, že ho najdou ve vašem domě.“

Harry přisvědčil. „Je to omyl. Žijeme tam už skoro dva roky. Nebydlel tam ani před námi.“

„Kde tedy vzali vaši adresu?“

„Nemám tušení. Mluvili o nějakém balíčku.“

Oči jí zajiskřily zájmem. „Pokračujte.“

„Tvrдили, že nám přišel balíček – balíček pro Renshawa, ačkoli byl adresovaný Graingerovi.“ Vzdychl. „Jako bych se pokoušel vyprávět sen. V noci se mi zdálo, že to má určitou logiku, ale teď to nedává vůbec smysl.“

Ruth pokrčila rameny. „Takže vy jste popíral, že byste o tom něco věděl. Co se dělo dál?“

„Trvali na tom, že nám balíček přišel.“

„A přišel?“

„Ne.“ Vyřkl to příliš hlasitě, takže upoutal pozornost starší dvojice kolemjdoucích. Chvilku počkal a pak zasyčel: „Samozřejmě že ne.“

„Oni si tím ale byli jistí. Třeba ten balíček sami poslali.“

„Proč by to dělali?“

„Jestliže hledají Renshawa, mohli se ho tím způsobem pokusit vylákat z úkrytu.“

„Ale já už vám řekl, že Renshaw na té adrese nebydlí. A nikdy nebydlel.“

„Zmínili se, co je v tom balíčku?“

„Ne. A my jsme se na to rozhodně nehodlali ptát.“

Byla to odměřená odpověď a Ruth využila toho okamžiku, aby se odlepila od zábradlí a vydala se zpátky k molu. Harryho napadlo, jestli se jí něčím nedotkl, a oslovil ji: „No a co kdybyste mi odpověděla na některé moje otázky?“

„Ještě ne. Moje jsou důležitější.“ Úsečný tón zmírnila laškovným úsměvem. Počkala, až ji dojde, a pak se zeptala: „Není možné, že vám poštou přece jen něco přišlo? Třeba uložená zásilka, kterou vám oznámí tiskopisem.“

„Pochybuju. Malé je sotva pár týdnů, takže Alice – moje žena – je opravdu celý den doma.“

„Ona si tím byla stejně tak jistá? Nic nepřišlo?“

„Ano. Ne.“ Ve snaze odpovědět na obě otázky se do toho Harry zamotal. Vybavoval si jasně, jak sebou Alice trhla, když muž s nožem zamířil k Evie.

„Nedostali jsme žádný balíček, neměli jsme žádnou uloženou zásilku,“ potvrdil. „Byl to omyl. Vedle Lavinia Street najdete v Brightonu i Lavinia Drive a Lavinia Crescent.“

„A na to jste je upozornil?“

Přítakal. „Až později mě napadlo, že možná šli i tam.“

„To zjistím.“

„Jestliže víte, co je to za lidi, není vaší povinností to ohlásit?“

Obrátila se k němu s pochybovačně zvednutým obočím nad jedním okem. „Vy jste měl v noci možnost zavolat policejní tísňovou linku a neudělal jste to. Proč ne?“

Harry polkl. „Protože nám vyhrožovali. Povídali, že pokud se obrátíme na policii, ohrozíme tím život našeho dítěte. Ať už to byl správný postup nebo ne, rozhodli jsme se vzít jejich výhrůžky vážně.“

„Nakonec to bylo asi správné rozhodnutí. Policie by vám moc nepomohla.“

„Jak to, že ne?“

Ruth to odbyla mávnutím ruky. Chtěl něco namítnout, ale právě mu zabučel mobil. Pomyslel na Alici, rychle se podíval na displej, aby zjistil, že má už tři textovky od Sama, z nichž poslední zní: Kde jsi, kámo? Ve 2 schůzka s Transatem!

Harry potichu zaklel. Ruth se zabývala vlastním mobilem, jako by mu tak chtěla dát najevo, že není jediný, po kom se někdo shání.

„Musím jít,“ prohlásil. „Nemůžu to ale takhle nechat. Aspoň mi prozradte, co jsou ti chlapi zač.“

Nejdřív se zdálo, že ho nebere na zřetel, a poodstoupila, aby uhnula skupině otrávených výrostků na školním výletě.

„Řeknu jen tolik, že jde o profesionální zločince a že jsou přesně tak nepříjemní, jak jste to poznal z vlastní zkušenosti.“

„A Renshaw?“

„Nabízí se logický závěr, že jim nějak zkrátil cestu. Nebo má něco, po čem pasou.“

„Jasně.“ Harry pocítil zvláštní příliv úlevy. Potěšující informace to nebyly, nicméně alespoň se začal rýsovat trochu jasnější obrázek.

Došli k obřímu kolu. Ruth zamířila ke křižovatce u akvária. Nerozloučila se, neohlédla se, jestli jde za ní.

„Počkejte,“ zvolal. „Setkáme se ještě?“

„To záleží na tom, co bude následovat.“

„Z našeho hlediska doufejme, že nic.“

Hořce se na něj pousmála. „V tom případě mě nebudete potřebovat. Ale můžu vám dát na sebe číslo pro případ, kdyby se zase ukázali.“

To ho vyděsilo. „Myslíte, že se vrátí?“

„Spíš ne, ale vyloučit se to nedá. Obzvlášť jestli se domnívají, že před nimi něco skrýváte.“

„My ale nic neskrýváme.“

„To je dobře. Doufejme, že jste je o tom přesvědčil.“

11

Nadiktovala mu své telefonní číslo. Harry si ho našel do mobilu, doplnil k němu jméno a uložil ho. Potom Ruth přešla ulici a brzy nato se ztratila v davu u brány akvária. Harry jen nerad sledoval, jak odchází. Potřeboval se toho ještě tolik dozvědět. Ale měl důležitou schůzku a už měl zpoždění.

Většinu cesty zpátky do kanceláře utíkal a dorazil tam bez dechu a notně zpcený. Moc rád by se opláchl, ale čas nezbyval ani na letmý výpad na toaletu. V zasedačce se už Sam pustil do prezentace.

Jejich projektový manažer a pár hlavních animátorů seděli u jedné strany stolu proti velké interaktivní bílé tabuli a několika monitorům, které používali k videokonferencím. Obrazovky nabízely pohled na dva muže a jednu ženu usazené v jiné zasedačce, pro změnu v Los Angeles. Všichni byli v oblecích, tvářili se vážně a seděli nehybně: moderní umělecká instalace s názvem *Čas jsou peníze*.

Sam maskoval svou nefalšovanou úlevu úlevou předstíranou, s níž ho plácl do hrudníku: „Uf! Bylo to o prsa, ale tady přichází můj společník pan Harry French.“

Jakmile se Harry dostal do zorného pole kamery zabírající stůl, jeden z Američanů na něj kývl se slovy: „Jsme rádi, že jste to stihl, Harry.“

Sam mimo záběr vyslovil němou otázku: „*Kdes kurva byl?*“

„Omlouvám se,“ pravil Harry a vzápětí si uvědomil, že poznámky nechal ležet na svém stole. Bude to muset vzít z voleje. To bývá těžké i za ideální situace, natož teď, když má myšlenky úplně rozhozené...

Neměl však na vybranou. S širokým úsměvem si tedy zamnul ruce, aby dal najevo, že je dychtivý začít, a pustil se do toho: „Zdravím vás, vážení. Ani

nevíte, jak nás těší, že jsme dostali možnost ucházet se o tuhle zakázku. Věříme, že LiveFire má právě ty přednosti, kterých je k úspěchu vašeho projektu zapotřebí...“

Hned po jednání, jen co se se Samem vrátil do kanceláře, následovala ostrá smršť výčitek, kterou Harry očekával a plně si ji zasloužil: „Prokrista, Harry. Jestliže jsme se něco naučili, pak je to zásada, že lidi, kteří sedí na penězích, nemůžeme nechat čekat.“

„Vím. Ale zpozdil jsem se jen o půl minuty.“

„A na možnost ještě něco doladit, než před ně předstoupíme, jsi nepomyslel? Ještě jsi mi kladl na srdce, abych se vrátil z Londýna včas.“

„Na to jsem vůbec nepomyslel. Omlouvám se.“

„Jsi poslední dobou myšlenkama úplně mimo. Dost mě to odrazuje pořídit si haranty, když vidím, co to s tebou udělalo.“

Harry se usmál. „Vzpomínám si, jak se Pete zmínil, že uvažuje o adopci, a tys prohlásil, že to bys raději žil pod jednou střechou s hroznýmsem.“

„Podle mě to byla krajta,“ odfrkl Sam a podíval se Harrymu do očí. „Ne, ale vážně, kámo, není s tebou něco? Vypadáš fakt jako hromada sraček.“

Harry skousl spodní ret a bojoval s pokušením všechno mu povědět. „Jsem prostě jen vyflusáný.“

„Vrátil ses do práce moc brzo. Ještě nemáš na to, abys zase vydržel čtrnácti- patnáctihodinový pracovní den.“ Sam popadl cigarety a zapalovač. „Proč nejdeš domů?“

„Jo, asi za chvíli půjdu.“

Jen co Sam odešel z kanceláře, Harry zatelefonoval Alici. Měla dobrou zprávu: dveře na dvorek jsou opravené a dostaly nový, kvalitnější zámek. Strýček jim také dal tip na firmu, která jim popřípadě nainstaluje poplašný systém.

„To je báječné,“ kvitoval to Harry. „A ty se cítíš dobře?“

„Jo, dobře.“ Což se z jejího tónu dalo vyložit jako: *moc ne*.

„Brzo přijdu domů. Skončím dřív.“

„Vážně?“ Smích jeho ženy ho osvěžil, jak byl přirozený. „Tomu uvěřím, až tě uvidím.“

„No třeba tě jednou překvapím.“

„Takové štěstí!“